

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/62/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120011800
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2120011800.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Kataríny Stanislavskej, v trestnej veci proti obžalovaným: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, 2/ C. D., nar. XX.XX.XXXX, pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno j) Trestného zákona, a 3/ E. F., nar. XX.XX.XXXX, pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, o odvolaniach obžalovaných A. B., C. D., E. F. a prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 5.4.2022, č.k. 9Tk/2/2020-1446, na verejnom zasadnutí konanom dňa 13.10.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obžalovanému C. D..

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

C. D., nar. X.X.XXXX v G., trvale bytom H. XXXX/XX, G., t.č. vo väzbe v ÚVV Leopoldov odsudzuje:

Podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam na trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému ukladá trest prepadnutia vecí, a to:

- digitálna váha čiernej farby /stopa č. 1/
- nadstavec - aplikátor /stopa č. 6/
- mobilný telefón SAMSUNG, IMEI: XXXXXXXXXXXXXX/XX /stopa č. 7/.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát.

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava a obžalovaných A. B., nar. XX.XX.XXXX a E. F., nar. XX.X.XXXX, zamietajú.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 5.4.2022, sp.zn. 9Tk/2/2020, rozhodol takto:

„Obžalovaný C. D. si od mesiaca júl roka 2019 do 12.02.2020 zadovážoval od doposiaľ nestotožnených osôb na presne nezistených miestach Trnavského a Nitrianskeho kraja, najmä v okresoch Galanta a Šaľa v rozpore so zákonom č. 139/1998 Z. z. (neoprávnene) doposiaľ presne neustálené množstvá

marihuany, ktorej účinnou látkou je tetrahydrokanabinol, v koncentrácii spôsobilej negatívne ovplyvniť psychiku človeka, alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie, teda minimálne v koncentrácii účinnej látky tetrahydrokanabinolu (THC) 2 % hmotnostných, pervitínu, ktorého účinnou látkou je metamfetamín v koncentrácii spôsobilej negatívne ovplyvniť psychiku človeka, alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie, teda minimálne v koncentrácii účinnej látky metamfetamín 10 % hmotnostných a kokaínu v koncentrácii spôsobilej negatívne ovplyvniť psychiku človeka, alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie, teda minimálne v koncentrácii absolútneho kokaínu 10 % hmotnostných, z ktorých následne marihuanu a pervitín neoprávnene prechovával a neoprávnene predával v meste Galanta a v meste Šaľa osobám I. B., J. K., L. L., E. F. za cenu 40,- Eur za 1 kubík pervitínu a za cenu 10,- Eur za 1 gram marihuany, pričom v období od 21.09.2019 do 12.02.2020 si 7 krát kúpil pervitín, ktorého účinnou látkou je metamfetamín, v koncentrácii spôsobilej negatívne ovplyvniť psychiku človeka, alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie, teda minimálne v koncentrácii účinnej látky metamfetamín 10 % hmotnostných v presne nezistenom množstve, jednorazovo však minimálne 100 mg pervitínu pri jednom nákupe v celkovej hodnote 17,50 Eur a 1 krát kúpil kokaín, v koncentrácii spôsobilej negatívne ovplyvniť psychiku človeka, alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie, teda minimálne v koncentrácii absolútneho kokaínu 10 % hmotnostných v presne nezistenom množstve, minimálne 100 mg kokaínu v hodnote 6,- Eur od obžalovaného A. B., ktorý si ich neoprávnene zadovážil na neznámom mieste od doposiaľ nestotožnenej osoby, a tento pervitín obžalovaný A. B. predával po dohode s obžalovaným E. F. obžalovanému C. D. v byte obžalovaného E. F. na L. M. XXXX/XX N. G., ktorý mu za účelom neoprávneného prechovávaného a predaja pervitínu poskytol obžalovaný E. F., ktorý v jednom prípade po dohode s obžalovaným A. B. a na jeho pokyn osobne odovzdal jeden sáčok kokaínu v koncentrácii spôsobilej negatívne ovplyvniť psychiku človeka, alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie, teda minimálne v koncentrácii absolútneho kokaínu 10 % hmotnostných v presne nezistenom množstve, minimálne 100 mg kokaínu v hodnote 6,- Eur určený pre obžalovaného C. D. osobe O. P., ktorá mu zaň od obžalovaného C. D. odovzdala sumu 100 Eur v hotovosti, ktorú finančnú hotovosť odovzdal obžalovanému A. B., za čo mu ako odplatu obžalovaný A. B. v jednom prípade odovzdal jednu obvykle jednorazovú dávku marihuany pre vlastnú potrebu v presne nezistenom množstve rastlinného materiálu minimálne 500 mg, avšak v koncentrácii spôsobilej negatívne ovplyvniť psychiku človeka, alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie, teda minimálne o hmotnosti 10 mg absolútneho tetrahydrokanabinolu v hodnote 5,- Eur a sumu 10 Eur a obžalovaný C. D. mu v uvedenom období bezodplatne odovzdal 2 krát jednu obvykle jednorazovú dávku marihuany pre vlastnú potrebu v presne nezistenom množstve rastlinného materiálu minimálne 500 mg, avšak v koncentrácii spôsobilej negatívne ovplyvniť psychiku človeka, alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie, teda minimálne o hmotnosti 10 mg absolútneho tetrahydrokanabinolu spolu v hodnote 10,- Eur a 2 krát jednu obvykle jednorazovú dávku pervitínu pre vlastnú potrebu v presne nezistenom množstve kryštalického materiálu minimálne 100 mg, avšak v koncentrácii spôsobilej negatívne ovplyvniť psychiku človeka, alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie, teda minimálne o hmotnosti 10 mg absolútneho metamfetamínu spolu v hodnote 5,- Eur a sumu 20 Eur, pričom počas domových prehliadok vykonaných príslušníkmi Policajného zboru dňa 12.02.2020 boli okrem iného nájdené a zaistené:

na adrese Q. XXXX/XX, K.'R., v byte číslo XX,
kde býval obžalovaný C. D.:

- 1 ks plastové vrecko s tlakovým uzáverom s obsahom kryštalického materiálu (ako stopa číslo 2) s hmotnosťou 16722 mg a priemernou koncentráciou 16,1 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúce 2692 mg absolútneho metamfetamínu, v hodnote 501,66 Eur,
- 10 ks plastových vreciek s tlakovým uzáverom s obsahom konope (ako stopa číslo 3) s hmotnosťou 6820 mg, s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 18,0 % hmotnostných, obsahujúce 1228 mg tetrahydrokanabinolu v hodnote 68,20 Eur,
- 7 ks plastových vreciek s tlakovým uzáverom s obsahom konope (ako stopa číslo 5) s celkovou hmotnosťou 5124 mg, s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 14,1 % hmotnostných, obsahujúce 722 mg tetrahydrokanabinolu v hodnote 51,20 Eur,
- 1 ks očadený nadstavec (ako stopa číslo 6) s obsahom konope s hmotnosťou 119 mg s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 17,9 % hmotnostných, obsahujúce 21 mg tetrahydrokanabinolu, v hodnote 1,19 Eur,

na adrese L. XXXX/XX, G., v byte číslo X,
kde býval obžalovaný E. F.:

- 1 ks plastová nádobka „kinder vajíčko“ s obsahom konope (ako stopa číslo 1) s hmotnosťou 775 mg, s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 14,5 % hmotnostných, obsahujúce 112 mg tetrahydrokanabinolu v hodnote 7,75 Eur.

Kokaín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny omamných látok.

Rastliny rodu Cannabis (konopa) sú zaradené v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok.

Tetrahydrokanabinol (THC) je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny psychotropných látok.

Metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok.

Navyše obžalovaný E. F. sa mal uvedeného skutku dopustiť napriek tomu, že už bol rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/169/2016 z 31.01.2017, právoplatným v ten istý deň, odsúdený za zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d) Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 2 roky so skúšobnou dobou v trvaní 3 roky do 31.01.2020.

teda

obžalovaný 1/ A. B. spoločným konaním si neoprávnene zadovážil, predal a prechovával po akúkoľvek dobu omamnú látku a psychotropnú látku,

obžalovaný 2/ C. D. neoprávnene si zadovážil, kúpil, predal a prechovával po akúkoľvek dobu omamnú látku a psychotropnú látku, pričom tohto konania sa dopustili závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas a na viacerých osobách,

obžalovaný 3/ E. F. spoločným konaním si neoprávnene zadovážil, predal a prechovával po akúkoľvek dobu omamnú látku a psychotropnú látku, a čin spáchal, hoci už bol za taký čin odsúdený, čím spáchali

obžalovaný 1/ A. B. zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona,

obžalovaný 2/ C. D. obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d), odsek 2 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie §138 písmeno b), písmeno j) Trestného zákona,

obžalovaný 3/ E. F. obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d), odsek 2 písmeno a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

Za to boli odsúdení takto:

1/ obž. A. B. podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému ukladá trest prepadnutia vecí, a to mobilný telefón IPHONE, PIN: 8424, SIM karta XXXX XXX XXX /stopa č. 3/. Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát.

2/ obž. C. D. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona vo výmere 10 (desať) rokov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému ukladá trest prepadnutia vecí, a to: digitálna váha čiernej farby /stopa č. 1/ nadstavec - aplikátor /stopa č. 6/ mobilný telefón SAMSUNG, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX/XX /stopa č. 7/. Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky. Podľa § 77 ods. 1 Trestného zákona je obžalovaný povinný po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody: - oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, - osobne sa hlásiť jedenkrát za dva kalendárne mesiace u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v obvode miesta svojho bydliska, prvý krát do dvoch pracovných

dní po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, - vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

3/ obž. E. F. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému ukladá trest prepadnutia vecí, a to: - mikrováha, čiernej farby, bez výrobného čísla /stopa č. 3/ - mobilný telefón HUAWEI, zlatej farby, s prasknutým displejom, PIN: 1111 so SIM kartou. Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky. Podľa § 77 ods. 1 Trestného zákona je obžalovaný povinný po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody: -oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, - osobne sa hlásiť jedenkrát za dva kalendárne mesiace u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v obvode miesta svojho bydliska, prvýkrát do dvoch pracovných dní po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, - vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolania prokurátor aj všetci obžalovaní. Prokurátor podal odvolanie proti výrokom o treste ohľadne obžalovaných A. B. a C. D., v ich neprospech. Obžalovaný A. B. podal odvolanie proti výroku o treste, obžalovaní C. D. a E. F. podali odvolanie proti výroku o vine, treste a proti konaniu, ktoré ich vydaniu predchádzalo.

Odvolanie prokurátora:

„V trestnej veci vedenej proti obžalovaným A. B., C. D. a E. F. za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d), odsek 2 písmeno c) Trestného zákona účinného do 30.04.2022 (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písmeno b), písmeno j) Trestného zákona a iné, som dňa 05.04.2022 podal odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 9Tk/2/2020 zo dňa 05.04.2022 čo do výrokov o trestoch uložených obžalovaným v 1./ a v 2./ rade v ich neprospech, pričom voči výroku o vine, výroku o treste voči obžalovanému v 3. rade a konaniu ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo, som odvolanie nepodal a tohto práva som sa súčasne výslovne vzdal. Mam za to, že po postupe podľa § 321 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku Okresný súd Trnava nepostupoval plne v súlade s odôvodnením uznesenia Krajského súdu Trnava sp. zn. 5To/70/2021 zo dňa 09.12.2021, pričom svoje odvolanie po doručení písomného vyhotovenia rozsudku v rámci Okresným súdom Trnava určenej poriadkovej lehoty 7 kalendárnych dní dopĺňam o nasledujúce dôvody:

Označeným rozsudkom Okresného súdu Trnava boli obžalovaní A. B., C. D. a E. F. uznaní vinnými zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe Krajskej prokuratúry Trnava sp. zn. Kv 28/20/2200-52 zo dňa 12.08.2020 modifikovanej pri prednese pred Okresným súdom Trnava na hlavnom pojednávaní dňa 21.09.2020 s tým, že vo vzťahu k obžalovanému A. B. došlo k modifikácii skutkovej vety a k zmene právnej kvalifikácie skutku v prospech menovaného obžalovaného na zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, vo vzťahu k obžalovanému C. D. došlo k modifikácii skutkovej vety a k zmene právnej kvalifikácie skutku v prospech menovaného obžalovaného na obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d), odsek 2 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b), písmeno j) Trestného zákona a vo vzťahu k obžalovanému E. F. došlo k modifikácii skutkovej vety a k zmene právnej kvalifikácie skutku v prospech menovaného obžalovaného na obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d), odsek 2 písmeno a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona.

Označeným rozsudkom Okresného súdu Trnava boli uložené nasledujúce tresty:

1./ A. B. nepodmienečný trest odňatia slobody v o výmere 4 roky a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a súčasne trest prepadnutia vecí špecifikovanej vo výrokovej časti predmetného rozsudku,

2./ C. D. nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a súčasne trest prepadnutia vecí špecifikovaných vo výrokovvej časti predmetného rozsudku,

3./ E. F. nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a súčasne trest prepadnutia vecí špecifikovaných vo výrokovvej časti predmetného rozsudku.

S vecnými a právnymi úvahami a odôvodnením vyššie uvedených výrokov o trestoch uložených obžalovaným v 1./ a v 2./ rade (ďalej aj „obžalovaní“) sa nestotožňujem a zastávam názor, že Okresný súd Trnava (ďalej len „súd“, alebo „okresný súd“) na účely rozhodovania o týchto odvolaní napadnutých výrokoch nevyhodnotil jednotlivé okolnosti posudzovaného prípadu správne, ale benevolentne, selektívne a jednostranne, kedy sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a navyše aj v rozpore so zákonom v prospech týchto obžalovaných, kedy tresty odňatia slobody uložené obžalovaným v 1./ a v 2./ rade považujem za neprimerane mierne a súčasne priečiace sa základným zásadám ukladania trestov upravených v § 34 Trestného zákona, ktoré skutočnosti zakladajú dôvody zrušenia predmetného rozhodnutia okresného súdu v zmysle § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno d), písmeno e) Trestného poriadku z nasledujúcich dôvodov:

Podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 odsek 4 Trestného zákona súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 odsek 5 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne

a) u spolupáchateľov aj na to, akou mierou konania každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu, b) u organizátora, objednávateľa, návodcu a pomocníka aj na význam a povahových účasť na spáchanou trestnom čine,

c) pri príprave na zločin a pri pokuse trestného činu aj na to, do akej miery sa konanie páchatel'a priblížilo k dokonaniu trestného činu, ako aj na okolnosti a dôvody, pre ktoré k dokonaniu trestného činu nedošlo. V súvislosti s napadnutým výrokom o treste poznamenávam, že okresný súd uložil obžalovaným v 1./ a v 2./ rade tresty, ktoré nezodpovedajú všetkým pravidlám významným pre ukladanie trestu. Medzi tieto v prvom rade patrí vyššie citované ustanovenie § 34 odsek 1 Trestného zákona. Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatel'ovi za spáchaný trestný čin. Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovne pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Ochrana spoločnosti sa teda uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú v zásade súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest pritom nesmie byť prostriedkom na riešenie iných spoločenských problémov. Preto Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného na to, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest je protiprávne a nežiaduce. Varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne hodnotenie páchatel'a a jeho činu, ale tak právne ako aj etické.

Ďalším ustanovením, ktoré musí súd aplikovať pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu je vyššie citovaný § 34 odsek 4 Trestného zákona, podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Výmerou trestu sa rozumie nie len určenie trestu v rámci sadzby tam, kde je trest takto kvantifikovaný, ale aj určenie rôznych modalít alebo obsahu trestov, ak je toto určenie vyhradené súdu. Práve rozpätie zákonom stanovenej trestnej sadzby pri určitých trestoch umožňuje a zároveň ukladá súdu povinnosť individualizovať ukladany trest. Súd je preto povinný vo výmere uloženého trestu zohľadniť všetky okolnosti uvedené v ustanovení § 34 odsek 4, odsek 5 Trestného zákona. Osobu páchatel'a treba hodnotiť vo všetkých súvislostiach v rámci hodnotenia osoby páchatel'a, pričom nemožno obísť ani možnosť jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatel'a má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu, ako aj jeho postoj k spáchanému trestnému činu (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uložením trestu poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestov treba zároveň vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu. Trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu), úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy.

Okresný súd nepostupoval v súlade s vyššie uvedenými zásadami ukladania trestov pri rozhodovaní o trestoch obžalovaným v 1./ a v 2./ rade, pričom prinajmenšom v rozpore s ustanovením § 34 odsek 1, odsek 4, odsek 5 písmeno a) Trestného zákona nevzal do úvahy viaceré významné a relevantné skutočnosti, ktoré odôvodňovali prísnejší postih týchto obžalovaných a v kontexte ktorých sú tak tresty odňatia slobody uložené obžalovaným v 1./ a v 2./ rade neprimerane mierne.

Konkrétne je potrebné poukázať na nasledujúce preukázané okolnosti, na ktoré okresný súd buď vôbec neprihliadol, alebo ktoré okresný súd nevyhodnotil správne a ktoré by pri ich zohľadnení a akceptovaní odôvodňovali odlišné rozhodnutie vo vzťahu k napadnutým výrokom o treste.

Obžalovaný A. B. nielenže v konaní pred súdom popieral spáchanie skutku kladenému mu za vinu, ale navyše neprejavil akúkoľvek ľútosť nad svojím protiprávnym konaním, v dôsledku čoho neboli u tohto obžalovaného naplnené a opodstatnené žiadne relevantné a akceptovateľné podmienky, ktoré by u neho odôvodňovali uloženie trestu odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby stanovenej v ustanovení § 172 odsek 1 Trestného zákona (zločin) a u obžalovaného C. D. dokonca na samej spodnej hranici trestnej sadzby stanovenej v ustanovení § 172 odsek 2 Trestného zákona (obzvlášť závažný zločin) pri tak závažnej trestnej činnosti. V rámci prípravného konania obvinení A. B. a C. D. vo svojich výpovediach uskutočnených pred vyšetrovateľom využili svoje právo a vo vzťahu k trestnej činnosti kladenej im za vinu odmietli vypovedať.

Obžalovaný C. D. až v rámci súdneho konania síce uskutočnil vyhlásenie podľa § 257 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku, ktoré vyhlásenie okresný súd neprijal. Neprijatie vyhlásenia obžalovaného C. D. súdom bez zavinenia obžalovaného, okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vyhodnotil "výrazne v prospech" tohto obžalovaného (str. 35, odst. 1 rozsudku, pozn.). V danom kontexte však nemožno ponechať bez akékoľvek vecného a právneho významu, že C. D. sa následne pri svojom výsluchu v procesnom postavení obžalovaného len čiastočne priznal ku skutku kladenému mu za vinu (výlučne k predaju drog v obžalobe uvedeným osobám, ktoré ho jednoznačne usvedčujú z tejto protiprávnej činnosti, pozn.) a tento zároveň celkom(!) poprel akúkoľvek účasť predovšetkým spoluobžalovaného A. B. na tomto skutku, a to aj pokiaľ ide o samotným okresným súdom modifikovaný skutkový dej. v rámci ktorého išlo o jednoznačne preukázané prepojenie a spoluprácu obžalovaných A. B. a C. D. na páchaní tejto drogovej trestnej činnosti. Aj pri hodnotení prejavenej ľútosťi zo strany obžalovaného C. D. tak nemožno ponechať celkom bez vecného a právneho významu, v akom rozsahu obžalovaný C. D. spáchanie skutku priznal a teda oľutoval. V tejto súvislosti je zároveň potrebné pripomenúť, že obžalovaný C. D. taktiež okrem predaja drog E. F. pre jeho vlastnú potrebu celkom(!) poprel aj účasť spoluobžalovaného E. F. na predmetnom skutku v rozsahu ustáleného skutkového deja,

príčom k osobe E. F. v konaní pred súdom dokonca explicitne uviedol, že "si často zvykol namýšľať nejaké veci a mal paranoje a možno si aj namýšľal to čo videl."

Z uvedeného je teda zrejme, že obžalovaní A. B. a C. D. sa v rámci celého trestného konania (ani po poslednom postupe odvolacieho súdu podľa § 321 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku, pozn.) nepriznali k spáchaniu skutku kladenému im za vinu, tento skutok neoufutovali a nijak neuláhčili orgánom činným v trestnom konaní a súdu objasňovanie tejto mimoriadne závažnej protiprávnej činnosti. V tejto súvislosti si dovoľím upriamiť pozornosť odvolacieho súdu na absolútne odlišný a celkom neporovnateľný prístup a postoj k posudzovanej trestnej veci zo strany obžalovaného E. F., ktorý sa už v prípravnom konaní v plnom rozsahu priznal k trestnej činnosti kladenej mu za vinu, svoje konanie opakovane úprimne oľutoval a súčasne od samého začiatku napomáhal orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní tejto mimoriadne závažnej trestnej činnosti aj vo vzťahu k ostatným spoluobžalovaným. V prípade obžalovaného C. D. je zároveň potrebné pripomenúť, že ak páchatel svoj čin neľutoval, nie je možné uložiť mu trest odňatia slobody na samej spodnej hranici trestnej sadzby za spáchaný trestný čin (primerane napr. uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 14.02.2018, sp. zn. 4Tdo 4608/2017).

Súd pri vyhodnotení charakteristiky osoby obžalovaného C. D. navyše opäť vôbec nevzal do úvahy aj ďalšie významné skutočnosti, a to že ide o osobu dlhodobo nezamestnanú, bez pravidelného legálneho príjmu, kde jeho hlavným, dlhodobým príjmom bola práve posudzovaná drogová trestná činnosť.

Súd zároveň pri hodnotení charakteristiky osoby obžalovaného C. D. nedostatočne vyhodnotil jeho kriminálnu minulosť, kedy obžalovaný C. D. bol v minulosti jedenkrát súdne trestaný rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T 145/16, právoplatným 16.11.2016, za zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d), Trestného zákona (ide teda o zločin a navyše o druhovo totožný trestný čin ako v posudzovanom prípade, pozn.) k trestu odňatia slobody v trvaní 3 roky so skúšobnou dobou v trvaní 2 roky s probačným dohľadom, kde osvedčenie sa má vyznačené na deň 04.05.2019. Zákonou fikciou neodsúdenia pritom nezaniká samotná skutočnosť, že páchatel spáchal trestný čin a bol zaň právoplatne odsúdený, keďže aj zahladené odsúdenie poskytuje obraz o osobe odsúdeného a jeho sklonoch páchať trestnú činnosť a oprávňuje súd skúmať existenciu očakávania vedenia riadneho života (primerane uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Urtos/1/2019 z 05.06.2019), a preto mám za to, že súd mal pri určovaní výmery trestu túto významnú skutočnosť nie len konštatovať, ale aj vyhodnotiť, a to jednoznačne v neprospech obžalovaného C. D..

V neprospech obžalovaného C. D. bolo v neposlednom rade potrebné vyhodnotiť aj naplnenie dvoch kvalifikačných znakov prísnejšej skutkovej podstaty (§ 138 písmeno b), písmeno j) Trestného zákona/.

U obžalovaného A. B. navyše okresný súd nedôvodne ukladal trest odňatia slobody v dolnej polovici zákonnej trestnej sadzby trestného činu (zločinu) aj napriek tomu, že tento sa až na hlavnom pojednávaní vyjadril ku skutku v zmysle obžaloby, kedy celkom(!) poprel spáchanie skutku kladenému mu za vinu, pričom okresný súd predovšetkým nedostatočne vyhodnotil kombináciu závažnosti ním páchanej trestnej činnosti (motivovanej ziskom a v pozícii dileru viacerých omamných a psychotropných látok, pozn.) a jeho nepochybne dominantné postavenie k spoluobžalovaným pri páchaní tejto závažnej trestnej činnosti, ktorá kombinácia závažnosti ním páchanej trestnej činnosti je dôvodom na uloženie trestu, ktorý by mal byť uložený v hornej polovici trestnej sadzby, ergo trestu, ktorý sa bude viac približovať k zákonnému a vecne správne trestu, ktorý by mal byť ukladaný obžalovanému C. D..

Skutočnosť, že obžalovaný A. B. doposiaľ nebol súdne trestaný neprevažuje nad potrebou uloženia trestu, ktorý svojou výškou bude predstavovať jasný signál vo vzťahu k ostatným občanom a tým môže naplniť účel tzv. generálnej prevencie (primerane str. 23, bod 66 zrušujúceho uznesenia Krajského súdu Trnava sp. zn. 5To/70/2021 zo dňa 09.12.2021) v prípade akceptácie namietaného postupu okresného súdu a uloženia trestu odňatia slobody obžalovanému C. D. na samej spodnej hranici trestnej sadzby, resp. uloženia trestu v dolnej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby pri obžalovanom A. B. za situácie, že postoj týchto dvoch obžalovaných k ich vlastnej trestnej činnosti bol od začiatku trestného stíhania absolútne nekritický a bez akéhokoľvek náznaku sebareflexie, kde obžalovaný A. B. celkom popiera spáchanie skutku kladenému mu za vinu a obžalovaný C. D. sa až v konaní pred súdom len čiastočne priznal ku skutku kladenému mu za vinu so súčasným popretím akejkolvek účasti oboch spoluobžalovaných na danom skutku, by mohlo dôjsť k nebezpečnému precedensu, kedy by súd aj bez naplnenia požadovaných osobitných okolností toho - ktorého prípadu mohol neobmedzene pristupovať k ukladaniu celkom neprimerane nízkych trestov, navyše v rozpore so zákonom.

Zastávam názor, že uložením takýchto neprimerane miernych trestov odňatia slobody vo vzťahu k obžalovaným A. B. a C. D., nepostupoval súd v súlade so základnými zásadami ukladania trestov, keď predovšetkým v rozpore s ustanovením § 34 odsek 4 Trestného zákona nedostatočným spôsobom vyhodnotil najmä okolnosti, spôsob spáchania činu a jeho dôsledky v prípade distribúcie viacerých druhov omamných a psychotropných látok na čierny trh a pri obžalovanom A. B. aj v rozpore s ustanovením § 34 odsek 5 písmeno a) Trestného zákona, kedy nedostatočným spôsobom vyhodnotil, akou mierou jeho konanie prispelo k spáchaniu trestného činu, kedy okresný súd pri obžalovanom A. B. celkom opomenul vyhodnotiť preukázané okolnosti posudzovaného prípadu predovšetkým vo vzťahu k spoluobžalovanému (spolupáchatelovi) E. F., ktorého A. B. na páchanie posudzovanej trestnej činnosti nie len osobne naviedol, ale tohto pri páchaní danej trestnej činnosti aj osobne pokynoval, odmeňoval a v neposlednom rade aj využíval jeho byt. Mám za to, súd bol povinný prihliadnuť na to, kto akou mierou sa podieľal na spáchaní posudzovaného trestného činu, ako aj na význam a povahu účasti na spáchanom trestnom čine.

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd pri ukladaní trestu obžalovaným A. B., C. D. zároveň žiadnym spôsobom neprihliadol na ich pohnútky motivované ziskom, ktorý práve obžalovaní A. B. a C. D. z predmetnej trestnej činnosti dlhodobo získavali.

Navyše, tak v rámci individuálnej prevencie, ako aj generálnej prevencie takýto neadekvátny postup nie je spôsobilý dostatočným spôsobom odradiť jednak obžalovaných A. B. a C. D., ako aj ďalších potenciálnych páchatelov od páchania obdobnej trestnej činnosti a zároveň nedostatočným spôsobom vyjadruje aj ich morálne odsúdenie spoločnosťou.

Prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí na vyššie uvedené okolnosti v časti buď vôbec neprihliadol, alebo tieto nevyhodnotil správne, a to aj napriek tomu, že tieto významné skutočnosti boli súdu pri rozhodovaní známe a objektívne preukázané.

Z uvedených dôvodov, kedy sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, považujem odvolaním napadnuté výroky o trestoch uložených obžalovaným v 1./ až 2./ rade za nezákonné a neprimerané okolnostiam skutku kladenému týmto dvom páchatelom za vinu, pričom uloženie takýchto neprimerane miernych trestov je tiež neadekvátne, nedostatočné a navyše priečiace sa základným zásadám ukladania trestov upravených Trestným zákonom.

V kontexte uvedených skutočností možno záverom konštatovať, že rozhodnutím o uložení takýchto neprimerane miernych trestov u obžalovaných A. B. a C. D. postupoval súd v rozpore s § 34 odsek 1, odsek 4, odsek 5 písmeno a) Trestného zákona, kedy pri určení výmery jednotlivých trestov nevyhodnotil korektne a objektívne predovšetkým spôsob spáchania činu, ako aj osoby páchatelov, a to vrátane významu a povahy účasti obžalovaného v 1./ rade na spáchanom trestnom čine, resp. akou mierou jeho konanie k spáchaniu trestného činu prispelo. Uvedené argumenty preto vo vzťahu k trestom odňatia slobody uloženým obžalovaným v 1./ až 2./ rade zakladajú odvolacie dôvody uvedené v § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno d), písmeno e) Trestného poriadku.

S poukazom na vyššie uvedené navrhujem, aby Krajský súd Trnava v zmysle § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno d), písmeno e) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil a súčasne podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol rozsudkom, v ktorom zmení výrok o treste odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vo vzťahu k obžalovaným A. B. a C. D. v nasledujúcom rozsahu:

obžalovanému A. B. ako dílerovi viacerých omamných a psychotropných látok, ktorého protiprávna činnosť bola motivovaná ziskom, navyše s dominantným postavením voči ostatným spoluobžalovaným, vrátane spolupáchatela E. F., ktorého na túto protiprávnu činnosť osobne naviedol a ktorého pri tejto protiprávnej činnosti aj osobne pokynoval a odmeňoval, navrhujem podľa § 172 odsek 1 Trestného zákona, nezistiac žiadnu poľahčujúcu a žiadnu priťažujúcu okolnosť, uložiť s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

obžalovanému C. D., ako dílerovi viacerých omamných a psychotropných látok, ktoré dlhodobo predával viacerým, minimálne štyrom osobám, ktorého protiprávna činnosť bola motivovaná ziskom, s priamym kontaktom na obžalovaného A. B., od ktorého si priamo, ako aj prostredníctvom obžalovaného E. F. zadovážoval časť omamných a psychotropných látok aj za účelom ich ďalšieho predaja, navrhujem podľa § 172 odsek 2 Trestného zákona, nezistiac žiadnu poľahčujúcu a žiadnu priťažujúcu okolnosť, uložiť s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov a 6 (šesť) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.“

Odvolanie obžalovaného A. B., odôvodnené prostredníctvom obhajcu JUDr. Kuceka:

„Rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 9Tk/2/2020-1197 zo dňa 05.04.2022 (ďalej len „Napadnutý rozsudok“) bol Obžalovaný uznaný vinným zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa ust. § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) formou spolupáchateľstva podľa ust. § 20 Trestného zákona na tom skutkovom a právnom základe ako je to uvedené vo výrokovvej časti Napadnutého rozsudku. Napadnutým rozsudkom bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov a pre výkon ktorého bol Obžalovaný zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia a súčasne mu bol uložený trest prepadnutia vecí, a to mobilného telefónu iPhone, PIN: 8424, SIM karta XXXX XXX XXX (ďalej len „Uložený trest“). Proti Napadnutému rozsudku podal Obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu v zákonnej lehote odvolanie len do výroku o treste, ktoré odôvodňuje nasledovne:

Súd prvého stupňa postupoval nesprávne pri určení druhu a výmery trestu, pretože sa náležite neriadil zásadami ukladania trestov. Úvahy súdu prvého stupňa prezentované v napadnutom rozsudku v časti týkajúcej sa výroku o treste a ochrannom opatrení sú nesprávne a popierajú zmysel a účel trestu. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že nie je potrebné upraviť zákonom stanovenú trestnú sadzbu trestu odňatia slobody, a to z dôvodu neexistencie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Takýto názor súdu prvého stupňa je predčasný a nesprávny. V prípade obžalovaného sa jedná o osobu, ktorá doposiaľ nebola odsúdená, dopustila sa „len“ priestupkov na úseku dopravy a doposiaľ nevykonávala nepodmienečný trest odňatia slobody. U zamestnávateľa a v mieste svojho bydliska je hodnotený kladne. Napriek tomu, že súd prvého stupňa dospel k rovnakým skutkovým zisteniam (str.32 napadnutého rozsudku), nevzhladol existenciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j. Trestného zákona, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. Táto nesprávna právna úvaha súdu potom mala za následok, že pri určení druhu a výmery trestu nebolo aplikované ust. § 38 ods.3 Trestného zákona. Ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Z vykonaného dokazovania totiž nevyplýva žiadna taká relevantná okolnosť, pre ktorú by nebolo možné zohľadniť existenciu poľahčujúcej okolnosti podľa ust. § 36 písm. j. Trestného zákona. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, akým spôsobom sa súd prvého stupňa vysporiadal s touto okolnosťou majúcou podstatný vplyv na určenie druhu a výmery trestu. Úvahy súdu prvého stupňa prezentované na str. 32 druhý odsek zhora napadnutého rozsudku potom vyznievajú zmätočne a nepreskúmateľne.

Obžalovaný pred spáchaním trestného činu si riadne plnil svoje povinnosti voči štátu a spoločnosti, bol riadne zamestnaný a staral sa o svoju rodinu a maloleté dieťa. Pokiaľ sa týka trestného stíhania, ktoré sa vedie voči obžalovanému na Okresnom súde Galanta, je potrebné uviesť, že toto konanie nie je ešte právoplatne skončené a z uvedeného dôvodu nemôže byť pričítané na ťarchu obžalovanému. Opačný záver by viedol k tomu, že by bola zásadným spôsobom popretá zásada trestného konania, a to, že každý proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu (prezumpcia nevinu). Inými slovami povedané, akékoľvek priestupkové alebo trestné konanie, z ktorého okolností by bolo možné posudzovať vedenia života obžalovaného pred spáchaním trestného činu v jeho neprospech, musí byť právoplatne skončené. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že obžalovaný bol v uvedenej trestnej veci neprávoplatne oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry v Galante.

S prihliadnutím na spôsob spáchania, jeho následky, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti ako aj osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, je primeraným a k trestnému činu náležite individualizovaným trest pri dolnej hranici trestnej sadzby.

Nepochybne možno súhlasiť s názorom súdu prvého stupňa, že drogová trestná činnosť je závažnou trestnou činnosťou, ktorú je potrebné objasňovať ale aj v prípade právoplatného odsúdenia páchatel'a spoločensky prezentovať ako nežiadúci stav. Inými slovami povedané, vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a to najmä s ohľadom na preukázané skutkové okolnosti, ktoré vo svojej podstate tvoria skutok, ktorý je predmetom stíhania (odsúdenia páchatel'a) potom uložiť taký druh trestu, ktorá spĺňa účel trestu z hľadiska jeho individuálnej a generálnej prevencie. Rozpätie trestnej sadzby slúži práve pre tento účel a preto súd prvého stupňa musí vychádzať pri uložení druhu a výmery trestu prísne z objektívnych a v konaní pred súdom preukázaných okolností.

V naznačenom smere poukazuje obžalovaný na odôvodnenie napadnutého rozsudku (str.32), v ktorom súd prvého stupňa uvádza, že nebola vyvrátená obrana obžalovaného, že sa jednalo o peniaze z pôžičiek (zaistené peňažné prostriedky v sume 1.300 Eur), príp. peniaze od rodičov. Navyiac je potrebné konštatovať, že v konaní bolo preukázané, že obžalovaný A. B. predal obžalovanému C. D. OPL v hodnote 23,50 Eur a obžalovanému E. F. daroval marihuanu v hodnote 5 Eur. Ak teda obžalovaný A. B.

mohol mať z trestnej činnosti celkový profit vo výške 28,50 Eur (správne je suma 23,50, pretože za dar obžalovanému E. F. nedostal obžalovaný žiaden finančný prospech), nie je možné ustáliť, že suma 1.300 Eur pochádza z tejto trestnej činnosti. Záverom teda možno konštatovať, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný získal z trestnej činnosti celkový finančný profit vo výške 23,50 Eur, za čo podľa názoru súdu prvého stupňa je primeraným trestom odňatie slobody vo výmere 4 (štyroch) rokov a 6 (šiestich) mesiacov.

Z hľadiska účelu trestu v rovine individuálnej a generálnej prevencie je takýto trest mimoriadne prísny, pretože preukázanými skutkovými okolnosťami (predaj 9- tich obvykle jednorázových dávok drogy spolu 2 osobám, finančný profit z trestnej činnosti vo výške 23,50 Eur) je determinovaná miera závažnosti konania obžalovaného. Uvedený trest odňatia slobody navyše prísne postihuje aj rodinu obžalovaného, osobitne jeho maloletého syna. Vychádzajúc zo skutkových okolností opísaných v skutkovej vete výrokovvej časti napadnutého rozsudku je uloženie trestu na dolnej hranici zákonom určenej trestnej sadzby z hľadiska výchovného pôsobenia na ostatných členov spoločnosti plne dostačujúci. Opačný záver by viedol k popretiu zásady proporcionality trestu, ktorá vychádza zo spojenia a vzájomnej vyváženej princípu zákonitosti trestu a z princípu individualizácie trestu.

S poukazom na vyššie uvedené skutkové a právne dôvody obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok zruší a súčasne podľa § 322 ods.3 Trestného poriadku rozhodne sám rozsudkom vo veci, v ktorom zmení výrok o treste napadnutého rozsudku vo vzťahu k obžalovanému a uloží mu trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby.

Odvolanie obžalovaného A. B., odôvodnené prostredníctvom obhajcu JUDr. Gavalca

V prípade obžalovaného nejde o žiadnu výnimočnú situáciu, ktorá by sa odlišovala od podobných konaní postihovaných v súdnej praxi podľa odseku 1 § 172 Tr. zák., ktoré sú takmer vždy motivované ziskom v pozícii predajcu viacerých omamných a psychotropných látok, a preto obhajoba nevidí dôvod na ukladanie trestu, ktorý by sa vzdaloval týmto postupom súdnej praxe pri ukladaní trestov v obdobných prípadoch (naviac v danej veci možno mať aj zásadné výhrady proti preceňovaniu motivácie ziskom len pri 9 predajoch obvykle jednorazovej dávky).

Aj v postupe súdnej praxe vo všeobecnosti je potrebné vnímať jasný signál vo vzťahu k ostatným občanom, nie je možné urobiť ojedinelé prísnejšie rozhodnutie, pretože to už by bolo možné považovať za svojvôľu v rozhodovaní (ohýbanie práva), pričom obhajoba môže predložiť rozhodnutia v obdobných prípadoch na porovnanie, súd však pozná súdnu prax.

Obhajoba z týchto dôvodov, a práve u osoby, ktorá nebola doteraz súdne trestaná (ako to napokon uvádza aj súd), nevidí dôvod na prísnejší trest odňatia slobody, než je obvyklé v obdobných prípadoch, len s poukazom na neurčité konštatovanie o jasnom signále vo vzťahu k ostatným občanom, pričom skôr sa obhajoba domnieva, že v skutočnosti nejde o nejaký neurčitý jasný signál, ale ide o to, že sa nepodarilo obžalovanému preukázať to, čo tvrdí obžaloba a aj takto to aspoň čiastočne premietnuť do rozsudku, čo je neprípustné porušenie rovnosti strán v konaní a objektivity rozhodovania súdu.

Obhajoba si dovoľuje požiadať o rešpektovanie základných zásad pre ukladanie trestov, rešpektovanie rozhodnutí súdnej praxe v obdobných prípadoch a vychádzanie pri ukladaní trestu zo skutkovej vety rozhodnutia a nie z domnienok, ktoré preukázané neboli.

Obhajoba nevie z čoho súd vyvodil dominantné postavenie obžalovaného, ako to uvádza v odôvodnení, z ničoho to nevyplýva a takéto tvrdenie súdu je nepreskúmateľné bez náležitého odôvodnenia, bez opory v skutkovej vete rozsudku.

Obhajoba navrhuje, aby súd uložil obžalovanému podmienený trest odňatia slobody, nebol doteraz súdne trestaný a nič v popise skutku v rozsudku neodôvodňuje zvyšovať mu trest odňatia slobody.

Predaj obvykle jednorazovej dávky v deviatich prípadoch prakticky jednej osobe nie je nič výnimočné, ide o predaj malého množstva, v praxi sa ukladajú podstatne nižšie tresty osobám, ktoré jednorazovo predajú jednej osobe množstvo 100 násobne a viacnásobne väčšie (do hodnoty 2660 Eur), súd by sa mal zamyslieť aká je hodnota predanej drogy v danom prípade.

Osobitne má obhajoba námietky proti postupu súdu, ktorý v neprospech obžalovaného zohľadnil dokonca aj skutočnosť, že obžalovaný spáchanie skutku popieral (str. 31, posl. odsek). Popierať spáchanie skutku je právom obžalovaného a nemožno mu jeho uplatnenie vytknúť, takto došlo k zásadnému porušeniu práva obžalovaného na obhajobu. Nejde o priťažujúcu okolnosť, ide o právo obžalovaného na obhajobu.

Obžalovaný preto navrhuje, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Tmava č.k. 9Tk/2/2020 zo dňa 5.4.2022 podľa § 321 ods. 1 písm. b/, el Tr. por. zrušil vo výroku o treste, a aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci sám rozhodol a uložil obžalovanému miernejší trest odňatia slobody. Obžalovaný B. zaslal

odvolaciemu súdu aj podanie, v ktorom poukázal na to, že je priateľským človekom, ktorý si váži svoju rodinu, je introvert, nemá blízkych priateľov, pred zadržaním pracoval vo firme jeho otca, rodičia ho potrebovali. Voľný čas trávil s družkou a maloletým synom, ktorý to finančne nezvládajú, nebyť podpory jeho rodičov. Jeho rodičia touto kauzou trpia, matka musí navštevovať psychiatra. Je potrestaný nielen väzobným stíhaním, ale aj nešťastím, ktoré privodil rodine. Už pobyt vo väzbe mu priniesol ponaučenie, je na zváženie, či si zaslúži tak exemplárny trest. Bojí sa že po tak dlhom treste sa vzťahy s jeho rodinou narušia. Nie je za ním žiaden veľký majetok, ani gang, ktorý by sa o neho zaujímal, je nepodstatný a obyčajný človek, význam má len pre rodinu, ktorá čaká na jeho návrat, preto žiada o zníženie trestu. Odvolanie obžalovaného D., odôvodnené prostredníctvom obhajcu JUDr. Gavalca
Odvolací súd v uznesení č.k. 2To/70/2021 zo dňa 9.12.2021 skonštatoval, že výsledky dokazovania vyhodnotil prvostupňový súd správne, čo prvostupňový súd aj v tomto ďalšom rozhodnutí akceptoval, z tohto pohľadu nemožno prvostupňovému súdu nič vytknúť.
Základnou otázkou je tak právna otázka, prečo nie je možné vo vzťahu k vine a trestu obžalovaného postupovať podľa § 257 ods. 8 Tr. por. a § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. s použitím analógie.

Obžalovaný už na prvom hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie, že je vinný, a teda sa v celom rozsahu priznal k spáchaniu skutku tak, ako to bolo uvedené v obžalobe.

Bol to súd, ktorý vyhlásenie obžalovaného neprijal, pretože sa domnieval, že znak organizovanej skupiny preukázaný nie je, čo mylne považoval za prekážku prijatia vyhlásenia o vine obžalovaného.

Súd na začiatku hlavného pojednávania, bez vykonania dôkazov nie je oprávnený takéto vyhodnotenie dôkazov o správnosti skutkovej vety obžaloby urobiť, a tak nemôže odmietnuť z tohto dôvodu prijať vyhlásenie obžalovaného, a preto mal vyhlásenie obžalovaného prijať, žiadny zákonný dôvod tomu nebránil.

Podľa súčasnej právnej úpravy, podľa § 8 Tr. zák. je trestný čin protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v Tr. zák., ak tento zákon neustanovuje inak.

Znaky takéhoto konkrétneho trestného činu predstavujú to, k čomu obžalovaný svoje vyhlásenie, že je vinný urobil, preto nerozumie spochybňovaniu takéhoto vyhlásenia z dôvodov, že tomu tak nie je, hoci dokazovanie vykonávané nebolo.

Toto podčiarkuje aj skutočnosť, že sa v súčasnosti už uplatňuje tzv. formálna a nie materiálna pravda ako v predchádzajúcom Tr. zák., preto sa postup súdu vymyká základným zásadám trestného konania, keď sa snaží obžalovanému vnútiť svoju predstavu o pravde materiálnej a ignoruje ustanovenia § 8 Tr. zák. a § 2 ods. 10 Tr. por.

Prvostupňový súd svojim právnym názorom zásadným spôsobom zasiahol do práva obžalovaného na spravodlivé súdne konanie a na obhajobu.

Tvrdenie odvolacieho súdu, a teraz logicky aj prvostupňového súdu, ktorý je jeho právnym názorom viazaný, že obžalovaný mal možnosť predkladať dôkazy, ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie o vine, keďže prvostupňový súd jeho vyhlásenie neprijal, pričom v prípade prijatia vyhlásenia by sa nemohol brániť, je skutočne mimo rámca zákona a logického uvažovania, pretože obžalovaný sa k spáchaniu skutku priznal a vzdal sa možnosti, o ktorej hovorí odvolací súd, preto sa v ďalšom konaní ani nebránil a skutok úprimne oľutoval (odchýlky skutkovej vety ustálené súdom od skutkovej vety obžaloby nemajú žiadny význam vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku, ku ktorému sa obžalovaný hneď v úvode konania priznal).

Čo sa týka neskoršej právnej kvalifikácie skutku súdom, na to obžalovaný ani nemal vplyv, navyše právnu kvalifikáciu uznal pri vyhlásení aj s kvalifikačným momentom „po dlhší čas“ a dokonca aj s „organizovanou skupinou“.

Záver teda je, že súd obžalovanému bezdôvodne odoprel využiť právo, ktoré mu zákon priznáva.

Práve toto je otázka, ktorú obžalovaný považuje za zásadnú, teda, či súd môže alebo nemôže z dôvodu pochybností o správnosti právnej kvalifikácie skutku obžalobou odoprieť právo obžalovanému urobiť vyhlásenie, že je vinný alebo že nepopiera spáchanie skutku, a ak tak súd urobí, z dôvodov na svojej strane, či môže postupovať podľa § 39 ods.2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. s použitím analógie.

Obžalovaný sa domnieva, že jeho právo urobiť vyhlásenie, že je vinný, nemôže súd bezdôvodne neprijať a z uvedeného dôvodu podáva odvolanie aj proti výroku o vine, aby sa domohol toho, aby súd jeho vyhlásenie prijal.

Čo sa týka trestu, trest nesmie byť ukladaný mechanicky bez zváženia všetkých okolností konkrétneho prípadu a pomerov páchatel'a.

Obžalovaný poukazuje na právne východiská a závery rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 6/2009 z 2.11.2011.

Slovenská republika je podľa článku 1 ods. 1 Ústavy SR zvrchovaný, demokratický a právny štát.

V demokratickom právnom štáte, ktorý je chápaný ako materiálny právny štát, nemožno pripustiť výklad zákonného ustanovenia spôsobom, ktorý odporuje niektorej z fundamentálnych ústavných zásad (zhodne napr. aj Nález Ústavného súdu ČR Pl. ÚS 19/98).

Moderné princípy právneho štátu vychádzajú prísne z materiálneho poňatia právneho štátu a pripúšťajú, že súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákonného ustanovenia, ale sa od neho môže a musí odchyliť v prípade, keď to vyžaduje zo závažných dôvodov účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť, či niektorý z princípov, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku (Ústavný súd ČR, náleže Pl. ÚS 22/13 zo dňa 12.11.2013).

Z uvedených dôvodov sa obžalovaný domnieva, že právny názor súdu (najmä odvolacieho) vo vzťahu k výkladu právnej normy, konkrétne k nemožnosti postupu v danej veci podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. s použitím analógie, je nesprávny. Obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Tmava č.k. 9Tk/2/2020 zo dňa 5.4.2022 podľa § 321 ods. 1 písm. a/, d/, e/ Tr. por. zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por., aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Odvolanie obžalovaného F., odôvodnené prostredníctvom obhajkyne JUDr. Jany Kubáňovej

Odvolanie smeruje najmä k právnej kvalifikácii, kde som bol uznaný za vinného z trestného činu kvalifikovaného ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) TZ formou spolupáchateľstva podľa § 20 TZ.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vypláva, že kvalifikačný znak podľa § 172 ods. 2 písm. a) TZ je u obž. daný jeho odsúdením rozsudkom OS Galanta zo dňa 31.01.2017 sp. zn. 2T/169/2016 právoplatným dňa 31.01.2017 podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) TZ.

Napriek skutočnosti, že dňa 22.05.2020, teda po spáchaní skutku, prišlo k osvedčeniu obžalovaného a v súčasnosti sa na neho hľadí ako keby nebol odsúdený, nemá táto skutočnosť vplyv na právnu kvalifikáciu skutku, nakoľko účinky osvedčenia nastávajú „ex nunc“ teda od rozhodnutia o osvedčení do budúcnosti a nie „ex tunc“ aj do minulosti.

S uvedenými úvahami súdu sa nemožno stotožniť nakoľko aj v samotnom odôvodnení napadnutého rozsudku je uvedené: „, je nesporné, že ak páchatel spácha ďalší trestný čin po tom čo nastala fikcia neodsúdenia za predchádzajúci trestný čin, jeho ďalšie konanie nemôže byť posudzované ako recidíva... U obžalovaného došlo k osvedčeniu počas prípravného konania a teda sa na neho hľadí akoby nebol odsúdený a to je závažný rozdiel, ktorý sa neodzrkadlil ani v zmene právnej kvalifikácie počas prípravného konania, ani v čase podania obžaloby zo strany krajskej prokuratúry.

Dňa 22.05.2020 došlo k osvedčeniu obžalovaného teda sa na neho od tohto momentu hľadí akoby nebol odsúdený.

Obžalovaný bol však uznaný za vinného za to, že už bol za taký čin odsúdený. Ak teda na jednej strane hľadíme na obžalovaného ako keby nebol odsúdený nie je možné ho odsúdiť za skutok, tak ako je v napadnutom rozsudku.

Základná elementárna logika takúto kvalifikáciu vylučuje, keďže ak niekto nebol odsúdený, nemôže mu byť pričítaný kvalifikačný znak podľa § 172 ods. 2 písm. a) TZ.

Rozdiel medzi tým, či je odsúdenie zahľadené alebo či sa na osobu hľadí akoby nebola súdená je diametrálne rozdielny nakoľko zahľadenie odsúdenia je závislé na aktivite odsúdeného pričom pri osvedčení je to nezávislé od aktivity odsúdeného.

Ak by mal zákonodarca v úmysle zahľadenie odsúdenia posudzovať rovnako ako osvedčenie sa v skúšobnej dobe tak by to výslovne uviedol v ust. § 92 TZ. Osvedčenie a jeho následky sú výslovne uvedené v § 50 ods. 7 TZ.

Obžalovanému nemôže byť ani pričítané to, že u neho došlo k osvedčeniu v čase, keď bol vyšetrovaný za iný úmyselný trestný čin.

Bežne v praxi nedochádza k osvedčeniu odsúdeného v čase, keď je voči nemu vedené iné trestné stíhanie za skutok alebo skutky, ktoré mal spáchať v čase podmieneného odsúdenia.

V tomto prípade však možno toto považovať za niečo neobvyklé a vymykajúce sa bežnej rozhodovacej praxi súdov avšak táto skutočnosť a to osvedčenie odsúdeného je nevyhnutné použiť a aplikovať v prospech páchatel'a teda v tomto prípade v prospech obžalovaného.

Právna kvalifikácia skutku je podľa obhajoby ustálená až momentom vyhlásenia právoplatného rozsudku a nie v čase spáchania trestného činu nakoľko obvinený sa považuje za nevinného až do právoplatného rozhodnutia o jeho vine.

Nestotožňujeme sa s názorom, že osvedčenie má pre páchatel'a výlučne iba ten benefit, že mu nemôže byť po jeho osvedčení sa premenený uložený trest na trest nepodmienečný.

V žiadnom komentári zákona ani v judikatúre a rozhodnutiach súdov obhajoba nenašla také stanovisko, ktoré by ako uvádzal súd, že by po osvedčení dvojnásobne zvýhodňovalo páchateľa.

Je teda zrejmé, že ak sa na niekoho hľadí akoby nebol odsúdený, to znamená akoby nikdy žiadny trestný čin nespáchal tak ho nemožno odsúdiť tak, že už bol za taký skutok odsúdený.

Ak podľa súdu je možné účinky osvedčenia sa aplikovať len do budúcnosti tak teda sa účinky osvedčenia mali byť aplikované už dňa 22.05.2020 a teda od tohto momentu mal byť vypustený kvalifikačný znak podľa ust. § 172 ods. 2 písm. a) TZ.

Obhajoba je toho názoru, že v tomto prípade ide o zrejmú medzeru v zákone, ktorá nie je jednoznačne upravená a zachytená či už v trestnom zákone alebo v trestnom poriadku a takéto situácie sa v bežnej dennej praxi súdov nevyskytujú.

Tak ako už bolo vyššie uvedené rozdiel medzi tým, či je odsúdenie zahľadené alebo či sa na osobu hľadí akoby nebola súdená je diametrálne rozdielny nakoľko zahľadenie odsúdenia je závislé na aktivite odsúdeného pričom pri osvedčení je to nezávislé od aktivity odsúdeného.

Ak by súdy mali dostatok času a priestoru a neboli by súdy tak enormne zahľtené konaniami, možno predpokladať, že k osvedčeniu obž. E. F. by mohlo dôjsť už deň nasledujúci po skončení podmieneného odsúdenia a teda v deň vznesenia obvinenia by už mal vydané rozhodnutie o osvedčení sa a v registri trestov by bolo uvedené, že sa na neho hľadí akoby nebol odsúdený.

Ani túto skutočnosť však nemožno pripisovať na ľarchu obžalovaného, že k jeho osvedčeniu došlo až dňa 22.05.2020 teda až po vznesení obvinenia.

S uvedeným kvalifikačným znakom sa spája nielen výška trestnej sadzby obžalovaného, ale aj dĺžka väzobného stíhania a taktiež vonkajšia diferenciácia výkonu trestu odňatia slobody.

Odvolať sa smeruje aj do výroku o zaradení obžalovaného podľa § 48 ods. 4 TZ do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

V zmysle ust. § 48 ods. 4 TZ: „Súd môže zaradiť páchateľa aj do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, než do ktorého má byť podľa odseku 2 zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia páchateľa za to, že v ústave na výkon trestu iného stupňa stráženia bude jeho náprava lepšie zaručená. Takto môže do ústavu na výkon trestu minimálneho stupňa stráženia zaradiť páchateľa aj vtedy, ak bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu za úmyselný prečin. Nemôže však do ústavu na výkon trestu s minimálnym alebo stredným stupňom stráženia zaradiť páchateľa, ktorému bol uložený trest odňatia slobody na doživotie, alebo páchateľa obzvlášť závažného zločinu, ktorému bol uložený trest odňatia slobody prevyšujúci pätnásť rokov.“

Už pri ukladaní trestu bol použitý § 39 ods. 1 TZ a teda súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchateľa má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchateľa neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchateľovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Samotný súd pri určovaní výmery a druhu trestu považoval uloženie trestu v trestnej sadzbe za neprimerane prísne a preto považujeme aj zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia za neprimerane prísne.

Obžalovaný nikdy nebol vo výkone trestu odňatia slobody a preto pri aplikácii ust. § 48 ods. 4 TZ, súd môže zaradiť páchateľa aj do iného ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, nemôže však do ústavu na výkon trestu s minimálnym alebo stredným stupňom stráženia zaradiť páchateľa, ktorému bol uložený trest odňatia slobody na doživotie, alebo páchateľa obzvlášť závažného zločinu, ktorému bol uložený trest odňatia slobody prevyšujúci pätnásť rokov.

Sme teda toho názoru, že súd určovaní viny a treste nesprávne postupoval, použil kvalifikačný znak podľa ust. § 172 ods. 2 písm. a) TZ a obžalovaného nesprávne zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Na základe podaného odvolania navrhujeme, aby súd napadnutý rozsudok zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného uzná za vinného zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) TZ formou spolupáchateľstva podľa § 20 TZ a uložil podľa § 172 ods. 1 TZ s použitím § 36 písm. 1), písm. n) TZ, § 38 ods. 3 TZ, § 39 ods. 1 TZ trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 TZ súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) TZ súd obžalovanému uložil trest prepadnutia veci, a to:

L., čiernej farby, bez výrobného čísla (stopa č. 3)

Mobilný telefón HUAWEI, zlatej farby, s prasknutým displejom, PIN: 1111 so SIM kartou

Podľa § 60 ods. 5 sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát.

Odvolačný súd rozhodoval o odvolaní na verejnom zasadnutí, ktoré vykonal za prítomnosti obžalovaných, ich obhajcov a prokurátora. Všetci požadovali vyhovieť podaným odvolaniam, a odvolanie protistrany navrhovali ako nedôvodné zamietnuť. Obhajkyňa obžalovaného F. navyiac navrhovala prerušiť konanie z dôvodu podania sudcov Okresného súdu Bratislava IV na Ústavný súd SR, ktorí podali návrh na začatie konania o súlade ustanovenia § 172 ods. 2 Trestného zákona účinného do 30.4.2022 s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1. s čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1, ods. 2, 50 ods. 1 a čl. 141 ústavy s čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, s čl. 49 ods. 3 Charty základných práv v EÚ z dôvodu toho, že ustanovenie v časti 10-15 rokov nie je v súlade s vyššie uvedenými predpismi.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolačný súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolačný súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolačný súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolačný súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolačný súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Krajský súd v Trnave ako odvolačný súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podali prokurátor a obžalovaní ako oprávnené osoby, v zákonnej lehote a proti výrokom o vine a o trestoch a proti konaniu, ktoré ich vydaniu predchádzalo, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný.

V prvom rade je potrebné uviesť, že vo veci už raz rozhodol súd prvého stupňa a to rozsudkom zo dňa 18.6.2021, č. k. 9Tk/2/2020-1197, kedy Obžalovaných 1/ A. B., 2/ C. D. a 3/ E. F. uznal za vinných, že obžalovaný C. D. si od mesiaca júl roka 2019 do 12.02.2020 zadovážoval od doposiaľ nestotožnených osôb na presne nezistených miestach Trnavského a Nitrianskeho kraja, najmä v okresoch Galanta a Šaľa v rozpore so zákonom č. 139/1998 Z. z. (neoprávnené) doposiaľ presne neustálené množstvá marihuany, ktorej účinnou látkou je tetrahydrokanabinol, v koncentrácii spôsobilej negatívne ovplyvniť psychiku človeka, alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávací schopnosti, alebo sociálne správanie, teda minimálne v koncentrácii účinnej látky tetrahydrokanabinolu (THC) 2 % hmotnostných, pervitínu, ktorého účinnou látkou je metamfetamín v koncentrácii spôsobilej negatívne ovplyvniť psychiku človeka, alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávací schopnosti, alebo sociálne správanie, teda minimálne v koncentrácii účinnej látky metamfetamín 10 % hmotnostných a kokaínu v koncentrácii spôsobilej negatívne ovplyvniť

psychiku človeka, alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie, teda minimálne v koncentrácii absolútneho kokaínu 10 % hmotnostných, z ktorých následne marihuanu a pervitín neoprávnene prechovával a neoprávnene predával v meste Galanta a v meste Šaľa osobám I. B., J. K., L. L., E. F. za cenu 40,- Eur za 1 kubík pervitínu a za cenu 10,- Eur za 1 gram marihuany, pričom v období od 21.09.2019 do 12.02.2020 si 7 krát kúpil pervitín, ktorého účinnou látkou je metamfetamín, v koncentrácii spôsobilej negatívne ovplyvniť psychiku človeka, alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie, teda minimálne v koncentrácii účinnej látky metamfetamín 10 % hmotnostných v presne nezistenom množstve, jednorazovo však minimálne 100 mg pervitínu pri jednom nákupe v celkovej hodnote 17,50 Eur a 1 krát kúpil kokaín, v koncentrácii spôsobilej negatívne ovplyvniť psychiku človeka, alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie, teda minimálne v koncentrácii absolútneho kokaínu 10 % hmotnostných v presne nezistenom množstve, minimálne 100 mg kokaínu v hodnote 6,- Eur od obžalovaného A. B., ktorý si ich neoprávnene zadovážil na neznámom mieste od doposiaľ nestotožnenej osoby, a tento pervitín obžalovaný A. B. predával po dohode s obžalovaným E. F. obžalovanému C. D. v byte obžalovaného E. F. na L. M. XXXX/XX N. G., ktorý mu za účelom neoprávneneho prechovávanía a predaja pervitínu poskytol obžalovaný E. F., ktorý v jednom prípade po dohode s obžalovaným A. B. a na jeho pokyn osobne odovzdal jeden sáčok kokaínu v koncentrácii spôsobilej negatívne ovplyvniť psychiku človeka, alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie, teda minimálne v koncentrácii absolútneho kokaínu 10 % hmotnostných v presne nezistenom množstve, minimálne 100 mg kokaínu v hodnote 6,- Eur určený pre obžalovaného C. D. osobe O. P., ktorá mu zaň od obžalovaného C. D. odovzdala sumu 100 Eur v hotovosti, ktorú finančnú hotovosť odovzdal obžalovanému A. B., za čo mu ako odplatu obžalovaný A. B. v jednom prípade odovzdal jednu obvykle jednorazovú dávku marihuany pre vlastnú potrebu v presne nezistenom množstve rastlinného materiálu minimálne 500 mg, avšak v koncentrácii spôsobilej negatívne ovplyvniť psychiku človeka, alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie, teda minimálne o hmotnosti 10 mg absolútneho tetrahydrokanabinolu v hodnote 5,- Eur a sumu 10 Eur a obžalovaný C. D. mu v uvedenom období bezodplatne odovzdal 2 krát jednu obvykle jednorazovú dávku marihuany pre vlastnú potrebu v presne nezistenom množstve rastlinného materiálu minimálne 500 mg, avšak v koncentrácii spôsobilej negatívne ovplyvniť psychiku človeka, alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie, teda minimálne o hmotnosti 10 mg absolútneho tetrahydrokanabinolu spolu v hodnote 10,- Eur a 2 krát jednu obvykle jednorazovú dávku pervitínu pre vlastnú potrebu v presne nezistenom množstve kryštalického materiálu minimálne 100 mg, avšak v koncentrácii spôsobilej negatívne ovplyvniť psychiku človeka, alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie, teda minimálne o hmotnosti 10 mg absolútneho metamfetamínu spolu v hodnote 5,- Eur a sumu 20 Eur, pričom počas domových prehliadok vykonaných príslušníkmi Policajného zboru dňa 12.02.2020 boli okrem iného nájdené a zaistené:

na adrese O. XXXX/XX, S., v byte číslo X-X, kde býval obžalovaný A. B.:

finančná hotovosť (ako stopa číslo 1) vo forme bankoviek prevažne menších nominálnych hodnôt: 18 x 10,- Eur, 26 x 20,- Eur, 4 x 50,- Eur, 4 x 100,- Eur, teda finančná hotovosť spolu vo výške 1300,- Eur, prázdne plastové vrecká s tlakovým uzáverom (ako stopa číslo 2) v bližšie neurčenom množstve, na adrese Q. XXXX/XX, K.'R., v byte číslo XX, kde býval obžalovaný C. D.:

1 ks digitálna váha čiernej farby (ako stopa číslo 1),

1 ks plastové vrecko s tlakovým uzáverom s obsahom kryštalického materiálu (ako stopa číslo 2) s hmotnosťou 16722 mg a priemernou koncentráciou 16,1 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúce 2692 mg absolútneho metamfetamínu, v hodnote 501,66 Eur,

10 ks plastových vreciek s tlakovým uzáverom s obsahom konope (ako stopa číslo 3) s hmotnosťou 6820 mg, s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 18,0 % hmotnostných, obsahujúce 1228 mg tetrahydrokanabinolu v hodnote 68,20 Eur,

7 ks plastových vreciek s tlakovým uzáverom s obsahom konope (ako stopa číslo 5) s celkovou hmotnosťou 5124 mg, s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 14,1 % hmotnostných, obsahujúce 722 mg tetrahydrokanabinolu v hodnote 51,20 Eur,

1 ks očadený nadstavec (ako stopa číslo 6) s obsahom konope s hmotnosťou 119 mg s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 17,9 % hmotnostných, obsahujúce 21 mg tetrahydrokanabinolu, v hodnote 1,19 Eur,

na adrese L. XXXX/XX, G., N. B. H. X, kde býval obžalovaný E. F.:

1 ks plastová nádobka „kinder vajičko“ s obsahom konope (ako stopa číslo 1) s hmotnosťou 775 mg, s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 14,5 % hmotnostných, obsahujúce 112 mg tetrahydrokanabinolu v hodnote 7,75 Eur,

1 ks mikrováha čiernej farby (ako stopa číslo 3).

Kokaín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny omamných látok.

Rastliny rodu Cannabis (konopa) sú zaradené v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok.

Tetrahydrokanabinol (THC) je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny psychotropných látok.

Metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok.

Navyše obžalovaný E. F. sa mal uvedeného skutku dopustiť napriek tomu, že už bol rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/169/2016 z 31.01.2017, právoplatným v ten istý deň, odsúdený za zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d) Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 2 roky so skúšobnou dobou v trvaní 3 roky do 31.01.2020,

teda

obžalovaný 1/ A. B. spoločným konaním si neoprávnene zadovážil, predal a prechovával po akúkoľvek dobu omamnú látku a psychotropnú látku,

obžalovaný 2/ C. D. neoprávnene si zadovážil, kúpil, predal a prechovával po akúkoľvek dobu omamnú látku a psychotropnú látku, pričom tohto konania sa dopustili závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách,

obžalovaný 3/ E. F. spoločným konaním si neoprávnene zadovážil, predal a prechovával po akúkoľvek dobu omamnú látku a psychotropnú látku, a čin spáchal, hoci už bol za taký čin odsúdený,

čím spáchali

obžalovaný 1/ A. B. zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona,

obžalovaný 2/ C. D. obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d), odsek 2 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno j) Trestného zákona,

obžalovaný 3/ E. F. obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d), odsek 2 písmeno a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

Za to boli odsúdení takto:

1/ obž. A. B. podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky a 4 (štyri) mesiace. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému ukladá trest prepadnutia vecí, a to mobilný telefón IPHONE, PIN: 8424, SIM karta XXXX XXX XXX /stopa č. 3/, Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát.

2/ obž. C. D. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému ukladá trest prepadnutia vecí, a to: digitálna váha čiernej farby /stopa č. 1/ nadstavec - aplikátor /stopa č. 6/ mobilný telefón SAMSUNG, IMEI: XXXXXXXXXXXXX/XX /stopa č. 7/. Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky. Podľa § 77 ods. 1 Trestného zákona je obžalovaný povinný po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody: - oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, - osobne sa hlásiť jedenkrát za dva kalendárne mesiace u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v obvode miesta svojho bydliska, prvý krát do dvoch pracovných dní po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, - vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

3/ obž. E. F. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému ukladá trest prepadnutia vecí, a to: - mikrováha, čiernej farby, bez výrobného čísla /stopa č. 3/ - mobilný telefón HUAWEI, zlatej farby, s prasknutým displejom, PIN: 1111 so SIM kartou. Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky. Podľa § 77 ods. 1 Trestného zákona je obžalovaný povinný po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody: -oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, - osobne sa hlásiť jedenkrát za dva kalendárne mesiace u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v obvode miesta svojho bydliska, prvý krát do dvoch pracovných dní po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, - vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu.

Proti tomuto rozsudku prvostupňového súdu podali odvolania prokurátor a obžalovaný A. B.. Prokurátor podal odvolanie proti výrokom o vine a o treste ohľadne všetkých obžalovaných, v ich neprospech. Obžalovaný A. B. podal odvolanie proti výroku o vine, o treste a proti konaniu, ktoré ich vydaniu predchádzalo.

Odvolačný súd po preskúmaní rozhodnutia k takémuto postupu okresného súdu v uznesení, ktorým podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, uviedol (citácia):

„Podľa názoru odvolacieho súdu, prvostupňový súd správne spôsobom ustálil rozsah páchanej trestnej činnosti jednotlivými obžalovanými, ako aj ich súčinnosť, s výnimkou nepresností v opise skutku a právnej kvalifikácie konania obžalovaného D.. V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, z ktorých skutočností vychádzal pri ustálení viny jednotlivých obžalovaných a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení týchto skutočností. Prokurátor vo svojom odvolaní namieta nesprávnosť vyhodnotenia vykonaných dôkazov, respektíve skutočností, ktoré z týchto dôkazov vyplývajú. Zároveň ponúka vlastné vyhodnotenie vykonaného dokazovania a závery, ku ktorým by mal súd dôjsť.

Správne prvostupňový súd uzavrel, že obžalovaní sa dopustili spáchania trestnej činnosti a to v tej vzájomnej súčinnosti, respektíve samostatne tak, ako je to uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

V časti prvostupňového rozsudku, v ktorej súd odôvodňuje posúdenie trestnej súčinnosti obžalovaných, uviedol prvostupňový súd dostatočné a zrozumiteľné, z ktorých skutočností vychádzal, keď neposúdil páchanie trestnej činnosti obžalovaných vo forme organizovanej skupiny, v zmysle ustanovenia § 129 ods. 2 Trestného zákona. Odvolací súd súhlasí s tým, že vykonaným dokazovaním sa nepodarilo bez rozumných pochybností preukázať všetky zákonné znaky organizovanej skupiny, tak ako ich definuje ustanovenie § 129 ods. 2 Trestného zákona. Pokiaľ prvostupňový súd správne spôsobom ustálil, že obžalovaný C. D. sa nedopustil páchania trestnej činnosti spoločne s ostatnými dvomi spoluobžalovanými, nemohlo dôjsť k spolčeniu troch osôb, ktoré je potrebné na plnenie znaku páchania trestnej činnosti organizovanou skupinou. Ktoré dôkazy viedli prvostupňový súd tomu, že identifikoval spáchanie skutkov jednotlivých obžalovaných takým spôsobom, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, sú dostatočne vymenované v odôvodnení príslušnej časti napadnutého rozsudku, v časti, ktorá sa týka výroku a vine. Podľa názoru odvolacieho súdu a zobral prvostupňový súd do úvahy všetky relevantné skutočnosti, ktoré posúdil samostatne, ako aj v ich vzájomnej súvislosti. Tomuto posúdeniu z hľadiska pravidiel tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nemožno nič vytknúť. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa neodporuje základným princípom logického myslenia. Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, t. j., že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle zákonných ustanovení. V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa.

Pokiaľ prokurátor ponúka vlastné zhodnotenie vykonaného dokazovania, pri ktorom došiel k odlišným záverom ako prvostupňový súd, nemožno to považovať za dôvod, pre ktorý by bolo potrebné vyhodnotiť rozhodnutie prvostupňového súdu o vine ako nesprávne alebo nezákonné. K jednotlivým konkrétnym výhradám prokurátora k rozhodnutiu o vine obžalovaných, odvolací súd uvádza nasledovné. Vykonaných dokazovaním sa nepodarilo preukázať aktívnu účasť obžalovaného F. na páchaní trestnej činnosti obžalovaného D.. Vôbec už nebolo preukázané, že by sa na trestnej činnosti podieľal spôsobom, ktorý by zahŕňal všetky zákonné znaky páchania trestnej činnosti organizovanou skupinou. Niektoré skutočnosti, na ktoré prokurátor vo svojom odvolaní poukazuje, by mohli takejto forme trestnej súčinnosti nasvedčovať. Spáchanie trestnej činnosti vo forme organizovanej skupiny je však potrebné preukazovať rovnako ako ostatné zákonné znaky trestnej činnosti, teda spôsobom, ktorý nebude pripúšťať rozhodné pochybnosti, čo v tomto prípade preukázané nebolo.

Rovnako nemožno vyvodzovať nesprávnosť úvah prvostupňového súdu z toho, že pri predchádzajúcom rozhodovaní o väzbe obvinených v prípravnom konaní, sudca pre prípravné konanie konštatoval, že komunikácia obžalovaných, vtedy obvinených, jednoznačne potvrdzuje páchanie drogovej trestnej činnosti organizovanou činnosťou týchto osôb. Hodnotenie dôkazov v štádiu prípravného konania, pri rozhodovaní o väzbe, je diametrálne odlišné od hodnotenia dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a to najmä v tom, že na hlavnom pojednávaní sú dôkazy hodnotené komplexne, na rozdiel od prípravného konania. V prípravnom konaní, súd rozhodujúci o väzbe nehodnotí otázku viny obvinených, ale iba to, či existuje dôvodné podozrenie, že sa dopustili spáchania konkrétnej trestnej činnosti. Rozhodovanie o väzbe obvinených v prípravnom konaní, nie je v žiadnom prípade rozhodovanie o ich vine.

Nie je úlohou súdu, aby odpovedal na otázku prokurátora, akú podobu by mala mať telefonická komunikácia medzi podozrivými osobami pri páchaní drogovej trestnej činnosti, z ktorej by bolo možné vyvodiť, že sa týka práve páchania takejto trestnej činnosti. Úlohou súdu nie je dávať návody alebo pokyny v tom, aké majú byť dôkazy potrebné na rozhodnutie o vine. Jeho úlohou tiež zväziť a rozhodnúť, či prokurátorom predložené dôkazy sú postačujúce na rozhodnutie o vine.

Odvolací súd však považuje za dôvodné tie námietky prokurátora, ktoré sa vzťahujú v tej časti rozhodnutia súdu, v ktorej vymedzuje obdobie páchania trestnej činnosti, konkrétne vo vzťahu k obžalovanému C. D., ktoré sa potom premieta aj kvalifikovanej skutkovej podstaty.

Správne poukázal prokurátor vo svojom odvolaní, že obžalovaný C. D., konaním, za ktoré bol napadnutým rozsudkom uznaný za vinného, naplnil aj kvalifikovanú skutkovú podstatu zločinu podľa § 172 ods. 1, písm. c), písm. d) Trestného zákona, konkrétne ustanovenie ods. 2 písm. c) tohto paragrafu, s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Podľa § 122 ods. 12 Trestného zákona za trváci trestný čin sa považuje vyvolanie a udržiavanie alebo len udržiavanie protiprávneho stavu. Medzi trváce trestné činy patrí aj trestný čin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, zo spáchania ktorého bol obžalovaný uznaný za vinného. Podľa § 138 písm. b) Trestného zákona závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu po dlhší čas. Páchanie trestných činov po dlhší čas prichádza do úvahy najmä pri trestných činoch trvácich. Zákon nevymedzuje, aký čas sa považuje za dlhší. Je potrebné pri posudzovaní dĺžky časového úseku, po ktorú je trestný čin páchaný, brať do úvahy aj závažnosť trestného činu. Judikatúra všeobecných súdov rozlišuje pri stanovovaní tohto kvalifikačného znaku, či ide o páchatel'a trestnej činnosti, ktorý si vyrobí a prechováva drogu pre vlastnú potrebu, v množstve ktoré presahuje množstvo zodpovedajúce prechovávaniu drogy pre vlastnú potrebu v zmysle § 135 ods. 2 Trestného zákona (viď rozhodnutie publikované pod č. R 13/2012) alebo o predajcu drogy rôznym osobám (viď rozhodnutie publikované pod č. R 15/2015, alebo uznesenie NS SR zo dňa 29.10.2019, sp. zn. 4Tdo/49/2019).

V tomto prípade je rozhodujúca intenzita páchania trestného činu (najmenej štyrom osobám, opakovane a rôzne druhy drogy), ktorá spoločne so zohľadnením obdobia cca 6 mesiacov, napĺňa u obžalovaného D. kvalifikačný znak páchania trestnej činnosti závažnejším spôsobom konania – po dlhší čas.

Vo vzťahu k obžalovaným A. B. a E. F. nebolo možné páchanie ich trestnej činnosti posudzovať aj podľa ustanovenia § 138 písm. b) Trestného zákona. Páchanie trestnej činnosti týchto obžalovaných po dobu od septembra 2019 až do februára 2020, v tej podobe, ako ju (správne) ustálil prvostupňový súd, spočívala v predaji pervitínu (7x) a kokaínu (1x) obžalovanému C. D.. Páchanie trestnej činnosti oboch obžalovaných spolupáchatel'stvom, po dobu cca pol roka, pri ktorej bol predaj drog zameraný iba na jednu osobu, s tým že obžalovaný A. B. v jednom prípade poskytol obžalovanému E. F. jednu obvykle jednorazovú dávku marihuany, nemožno vyhodnotiť ako páchanie trestnej činnosti po dlhší čas

a to s ohľadom na vyššie citovanú judikatúru. Dĺžka času, po ktorú bola trestná činnosť realizovaná, ani jej intenzita nenapĺňa tento kvalifikovaný spôsob páchania trestného činu ani u jedného z obžalovaných. Pokiaľ prokurátor vo svojom odvolaní namieta, že prvostupňový súd nevzal do úvahy časť výpovede obžalovaného F., v ktorej hovorí o tom, že obžalovaní D. a B. sa mali dopúšťať páchania drogovej trestnej činnosti minimálne po dobu jedného roka, odvolací súd poukazuje na tú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorej sa súd tejto otázke venoval. Prvostupňový súd uviedol, že z celkového obdobia okolo jedného roka, kedy mali (podľa výpovede obžalovaného F.) obžalovaní A. B. a C. D. páchať drogovú trestnú činnosť, obdobie od 12.02.2019 do 20.09.2019 nie je špecifikované žiadnym konkrétnym konaním obžalovaných, a preto ho nemožno podradiť pod žiadnu skutkovú podstatu trestného činu (§ 171 alebo § 172 alebo § 173 Trestného zákona). Na druhej strane obdobie od 21.09.2019 do 12.02.2020, kedy páchali trestnú činnosť v byte obžalovaného E. F. tým, že si u neho odovzdávali OPL a peniaze, pričom toto obdobie logicky spadá do obdobia jedného roka, ktoré obžalovaný E. F. vo svojej výpovedi popisuje. Záznamy telekomunikačnej prevádzky sú datované od októbra 2019, pričom toto obdobie spadá do súdom ustáleného obdobia od 21.09.2019.

Vyššie uvedenú argumentáciu prvostupňového súdu považuje odvolací súd za správnu, pretože vychádza zo správne zistených skutočností, ktoré sú vyhodnotené logicky správnym spôsobom. Vyjadrenia svedkov, ktorí si od obžalovaných kupovali drogy, nie sú natoľko presné, aby bolo možné na základe nich upraviť začiatok páchania trestnej činnosti viac do minulosti, oproti doby vymedzenej prokurátorom v podanej obžalobe. Úvahy prvostupňového súdu i prokurátora uvedené v odvolaní o možnosti upraviť skutok a zachovania jeho totožnosti, preto nie sú v danom prípade relevantné.

Výrok o vine obžalovaných je v časti nesprávny aj z iného dôvodu, ktorý síce žiadna strana konania neuviedla, odvolací súd však bol povinný na ňu prihliadať v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1, druhá veta Trestného poriadku, nakoľko by odôvodňovala podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Touto chybou je, že v skutkovej vete napadnutého rozsudku, je obžalovaným kladené za vinu aj nájdenie rôznych vecí, pri vykonaní domových prehliadok, pričom medzi týmito vecami sú aj: - finančná hotovosť (ako stopa číslo 1) vo forme bankoviek prevažne menších nominálnych hodnôt: 18 x 10,- Eur, 26 x 20,- Eur, 4 x 50,- Eur, 4 x 100,- Eur, teda finančná hotovosť spolu vo výške 1300,- Eur, - prázdne plastové vrecká s tlakovým uzáverom (ako stopa číslo 2) v bližšie neurčenom množstve (na adrese O. XXXX/XX, S., v byte číslo X-X), ďalej - 1 ks digitálna váha čiernej farby (ako stopa číslo 1) (na adrese Q. XXXX/XX, K.'a, v byte číslo XX) a ďalej - 1 ks mikrováha čiernej farby (ako stopa číslo 3) (na adrese L. XXXX/XX, G., v byte číslo X).

Zabezpečenie, držba alebo prechovávanie vecí vymenovaných v predchádzajúcom odseku, nie sú trestné. Uvedené veci nemožno považovať za omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor, ktorých neoprávnené nakladanie napĺňa skutkovú podstatu trestných činov uvedených ustanoveniach §§ 171 a 172 Trestného zákona. Preto tieto veci nemali byť uvedené v opise skutku, za spáchanie ktorého boli obžalovaní uznaní za vinných.

Odvolanie prokurátora, vo vzťahu k výrokom o trestoch pre obžalovaných A. B. aj C. D., považuje odvolací súd za dôvodné.

Dôvodne namieta prokurátor, že obžalovaní A. B. a C. D. sa v rámci celého trestného konania nepriznali k spáchaniu skutku kladenému im za vinu a preto žiadnym spôsobom neulahčili orgánom činným v trestnom konaní a súdu objasňovanie tejto mimoriadne závažnej protiprávnej činnosti.

U obžalovaného A. B. je kombinácia závažnosti ním páchanej trestnej činnosti (motivovanej ziskom a v pozícii dílera viacerých omamných a psychotropných látok) a jeho dominantné postavenie vo vzťahu spolupáchateľov trestnej činnosti, dôvodom na uloženie trestu, ktorý sa bude viac vzdŕaľovať od dolnej hranice trestnej sadzby, než ako ho uložil prvostupňový súd v napadnutom rozsudku. Skutočnosť, že obžalovaný nebol doteraz súdne trestaný neprevažuje nad potrebou uloženia trestu, ktorý svojou výškou bude predstavovať jasný signál vo vzťahu k ostatným občanom a tým môže naplniť účel tzv. generálnej prevencie.

U obžalovaného C. D., nie sú dôvody na priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a to z dôvodov, ktoré vo svojom odvolaní uviedol prokurátor (ods. 25) a s ktorými sa odvolací súd stotožňuje. Vo vzťahu k ukladaniu trestu, je u obžalovaného tiež potrebné zohľadniť aj vyššie vyslovený záver odvolacieho súdu, že svojim konaním naplnil aj ďalšiu kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu uvedeného v § 172 ods. 1 Trestného zákona tak, ako to je uvedené v odsekoch 56 a 57 tohto uznesenia, teda spáchanie trestné ho činu po dlhší čas.

Odvolací súd sa tiež stotožňuje s názorom prokurátora, že úvahy prvostupňového súdu, ktoré ho viedli u tohto obžalovaného k mimoriadnemu zníženiu trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby, aplikujú ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona (zrejme analogicky), nie

sú správne. Analogické použitie stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uverejneného v zierke stanovísk číslo 5/2017, ktoré sa vzťahuje na prípady, keď obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobí vyhlásenie o vine alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku, ktoré súd následne prijme a rozhodne, že dokazovanie v otázke viny sa nevykoná, nie je namieste v prípade, že obžalovaný síce na hlavnom pojednávaní urobil jedno z uvedených vyhlásení, avšak súd takéto vyhlásenie neprijme a dokazovanie v otázke viny vykonáva. Postavenie obžalovaného, ktorého vyhlásenie o vine alebo vyhlásenie o tom, že nepopiera spáchanie skutku bolo na hlavnom pojednávaní súdom prijaté nie je totožné s postavením obžalovaného, u ktorého takéto vyhlásenie prijaté nebolo a to práve z pohľadu následkov, ktoré sú v prípade oboch skupín obžalovaných výrazne rozdielne. Pokiaľ obžalovaný, ktorého vyhlásenie bolo prijaté, nemá v ďalšom priebehu súdneho konania brániť sa proti rozhodnutiu o vine, a to ani v odvolacom konaní, obžalovaný, ktorého vyhlásenie nebolo súdom prijaté, takúto možnosť má a má teda aj možnosť uvádzať a predkladať súdu dôkazy, ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie o vine a následne aj o treste. Potreba extenzívneho výkladu uvedeného stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k dodržaniu práva na spravodlivý súdny proces, nemá v tomto prípade žiadne opodstatnenie.

Naviac u obžalovaného C. D. nie je rozhodnutie o mimoriadnom znížení trestu pod odolnú hranicu trestnej sadzby namieste aj z dôvodu, že svojim konaním naplnil dva kvalifikačné znaky prísnejšej skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu.

Obžalovanému E. F. priznal prvostupňový súd dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l) a 36 písm. n) Trestného zákona a zároveň mu ukladal trest mimoriadne znížený podľa ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona. Tieto rozhodnutia považuje za správne aj odvolací súd a prokurátor ich vo svojom odvolaní nenamietal. Odvolanie prokurátora vo vzťahu k tomuto obžalovanému smerovalo voči výroku o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody. Prokurátor namietal nesprávne rozhodnutie o zaradení obžalovaného na výkon trestu viest' slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia a žiada, aby bol zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Prvostupňový súd správne zohľadnil postoj obžalovaného k jeho trestnej činnosti a jeho správanie sa počas dokazovania v oboch fázach trestného konania a uložil mu trest odňatia slobody mimoriadne znížený pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Rozhodnutie o tom, že obžalovaného, ako páchatel'a obzvlášť závažného zločinu nezarádi podľa ustanovenia § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona do ústavu s maximálnym stupňom stráženia, ale že v jeho prípade postačuje, v zmysle ustanovenia § 48 ods. 4 Trestného zákona, zaradiť ho na výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, nie je v napadnutom rozsudku náležitým spôsobom odôvodnené. Podľa názoru odvolacieho súdu je naplnenie toho znaku, že už bol v minulosti za taký trestný čin odsúdený, významné nielen vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku, ale aj vo vzťahu k rozhodnutiu o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody. Podľa názoru odvolacieho súdu, sa javí byť rozhodnutie o zaradení obžalovaného do ústavu s minimálnym stupňom stráženia príliš benevolentné. Zároveň je však potrebné povedať, že toto rozhodnutie nebolo bližšie odôvodnené a preto odvolací súd nemôže vylúčiť, že existujú dôvody na rozhodnutie o takomto spôsobe výkonu trestu odňatia slobody, avšak tieto dôvody treba jasne a zrozumiteľne uviesť v odôvodnení rozhodnutia.

Odvolanie obžalovaného A. B., považuje odvolací súd v celom rozsahu za nedôvodné. Argument, že nebolo preukázané, že by žalovaný A. B. v mieste bydliska E. F. dodával obžalovanému C. D. akúkoľvek drogu, bol vyvrátený výsledkami dokazovania vykonaného prvostupňovým súdom, ktoré odvolací súd vyhodnotil ako správne. Ďalšia odvolacia námietka smerovala proti tomu zisteniu prvostupňového súdu, že obžalovaný A. B. 1 krát odovzdal obžalovanému E. F. látku, ktorou bola marihuana a to v množstve obvykle jednorazovej dávky. Podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ sa obžalovaný vyjadril o tejto látke, ktorú mu obžalovaný A. B. odovzdal, že to bola marihuana a zároveň pokiaľ odvolací súd v plnom rozsahu považuje výpoveď tohto obžalovaného za pravdivú, niet dôvod pochybovať o tom, že to bola práve marihuana a nie iná, ako o tom v vo svojom odvolaní špekuluje obhajoba. Je zrejmé, že obžalovaný F., ako užívateľ marihuany, vedel z vlastnej skúsenosti posúdiť, či mu bola dodaná marihuana, teda látka, ktorá v ňom vyvolávala želané pocity a stavy a ovplyvňovala tak jeho vedomie, alebo mu bola dodaná látka, ktorá nemala žiadne účinky (seno). Z výpovede tohto obžalovaného je tiež zrejmé, že mu obžalovaný A. B. dal marihuanu v množstve obvykle jednorazovej dávky. Takéto množstvo bolo potom potrebné vyjadriť v skutkovej vete spôsobom, ktorý zodpovedá právnej kvalifikácii neoprávneného nakladania s touto omamnou látkou a to v množstve, ktoré nepresahuje obvykle jednorazovú dávku drogy. Postup prvostupňového súdu, keď túto časť skutku opísal tým spôsobom, že vymedzil minimálne hmotnostné kritérium a kritérium minimálneho obsahu účinnej látky na to, aby bolo možné túto látku charakterizovať ako omamnú látku odôvodňujúcu použitie právnej kvalifikácie podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, považuje odvolací súd za správny. Podľa názoru odvolacieho súdu, prvostupňový

súd nevytvoril skutkový stav, iba ho náležitým spôsobom v skutkovej vete opísal. Uvedené platí aj k iným drogám, ktorých nakladanie bolo zistené z výpovede tohto obžalovaného.

Rovnaké argumenty, v ktorej sa vzťahujú k identifikácii marihuany, je potrebné uplatniť aj vo vzťahu k tej odvolacej námietke obžalovaného, ktorá sa týka toho, akým spôsobom obžalovaný F. identifikoval kryštalickú látku, ktorá mala byť pervitín, resp. kokaín.

Rozpory medzi výpoveďou obžalovaného E. F. a výpoveďou svedkyne O. P., nemajú taký zásadný význam a nie sú tak dôležité, ako to vo svojom odvolaní uvádza obžalovaný A. B.. Prvostupňový súd sa v odôvodnení a padnutého rozsudku dostatočne vysporiadal s tým, ako bolo preukázané konanie, ktoré je spojené s menovanou svedkyňou. Odvolací súd preto na tomto mieste odkazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku. Skutočnosť, že pri domových prehliadkach nebol nájdený ani pervitín ani kokaín, nijako nevyvracia alebo nespochybňuje dôkazy, ktorými súd odôvodňuje tú časť rozhodnutia o vine obžalovaných, ktorá sa týka neoprávneného nakladania s týmito omamnými psychotropnými látkami. Rovnako správne a argumentačne dostatočne vyhodnotil prvostupňový súd aj otázku pravdivosti výpovede E. F., čo je ďalšou odvolacou námietkou žalovaného A. B.. Rovnaké kritéria, aké uplatnil odvolací súd pri hodnotení odvolacích námietok prokurátora (odsek 50), platia i na posúdenie odvolacích námietok obžalovaného k spôsobu, akým prvostupňový súd vyhodnotil pravdivosť výpovede obžalovaného E. F.. Ani v tejto otázke (pravdivosť výpovede obžalovaného E. F.) nezistil odvolací súd nesprávnosť v postupe prvostupňového súdu, ktorý zbral do úvahy všetky relevantné skutočnosti, tieto posúdil samostatne, ako aj v ich vzájomnej súvislosti. Tomuto posúdeniu z hľadiska pravidiel tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nemožno nič vytknúť.

Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k rozhodnutiu, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť vo výroku o vine všetkých troch obžalovaných. Úprava skutkovej vety rozsudku, ktorú je potrebné vykonať podľa záverov uvedených v odsekoch 61-63, neumožňuje odvolaciemu súdu, aby vo výroku o vine sám rozhodol, postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, pretože nové rozhodnutie je spojené s inými skutkovými závermi. Preto bolo potrebné postupovať podľa ustanovenia § 322 ods. 1 Trestného poriadku a vec vrátiť prvostupňovému súdu. Povinnosťou prvostupňového súdu bude tiež riadiť sa právnym názorom odvolacieho súdu vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku, ktorého spáchania sa dopustil obžalovaný C. D. (odsek 54-57). Rovnako je prvostupňový súd povinný opätovne rozhodnúť o trestoch pre všetkých obžalovaných. U obžalovaného D. je povinný sa riadiť právnym názorom vyjadreným v odsekoch 66-69. U obžalovaného B. môže vziať do úvahy názor odvolacieho súdu vyjadrený v odseku 66 a rovnako tak aj a vo vzťahu k rozhodnutiu o spôsobe výkonu trestu u obžalovaného F..“

Odvolací súd konštatuje, že v postupe prvostupňového súdu neboli zistené chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť výroku o vine obžalovaných a výrokoch o treste obžalovaných A. B. a E. F..

Prvostupňový súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú, a skutok posúdil podľa znakov trestného činu, z ktorého uznal obžalovaného za vinného.

Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutkov tak, ako sú im kladené za vinu prvostupňovým rozsudkom.

Súd prvého stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia je taktiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Všetky vo veci vykonané dôkazy prvostupňový súd v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá, tak ako je uvedené vyššie. Možno konštatovať, že prvostupňový súd postupoval v kontexte predchádzajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu v danej veci a riadil sa právnym názorom, ktorý vyslovil odvolací súd pri predchádzajúcom rozhodovaní o odvolaní proti predchádzajúcemu rozsudku prvostupňového súdu vydanému v tejto trestnej veci.

Po vrátení veci súd prvého stupňa nanovo posúdil dôkaznú situáciu, dôkazy náležite vyhodnotil a dospel k úplným a správnym skutkovým zisteniam a záverom, ktoré zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. Prvostupňový súd oproti predchádzajúcemu prvostupňovému rozhodnutiu postupoval pri tomto, prejednávanom rozhodovaní podľa právneho názoru odvolacieho súdu, ktorý zhodnotil, že prvostupňový súd správne ustálil rozsah páchanej trestnej činnosti obžalovanými, aj ich súčinnosť, a aj to, že sa nepodarilo bez rozumných pochybností preukázať znaky organizovanej skupiny. Prvostupňový súd potom dospel aj k správnejmu záveru o tom, že u obžalovaného C. D. bol preukázaný kvalifikačný

znak skutkovej podstaty „po dlhší čas“ podľa § 138 písm. b) Trestného zákona, pretože obžalovaný páchal trestnú činnosť zahrňujúcu rôzne druhy omamných a psychotropných látok voči najmenej štyrom osobám, opakovane, a viac ako pol roka, a teda vzhľadom na intenzitu a rozsah páchania trestnej činnosti obžalovaného C. D. skutočnosť, že obžalovaný C. D. je závislý na omamných a psychotropných látkach, nemožno zohľadniť v prospech obžalovaného tak, že by vylučovala páchanie trestnej činnosti „po dlhší čas“.

K odvolacím námietkam obžalovaného F., ktoré smerovali k právnej kvalifikácii a v tomto namietali použitie kvalifikačného znaku podľa § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona z dôvodu, že sa obžalovaný F. osvedčil v trestnej veci, v ktorej bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp.zn. 2T/169/2016 zo dňa 31.1.2017 pre trestný čin podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, sa krajský súd plne stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu. Táto odvolacia námietka bola použitá už ako obrana obžalovaného pred prvostupňovým súdom, a preto sa s ňou vysporiadal už tento súd, a svoje úvahy preniesol do odôvodnenia napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že napriek skutočnosti, že dňa 22.05.2020, teda po spáchaní stíhaného skutku, prišlo k osvedčeniu obžalovaného F. a v súčasnosti sa na neho hľadí ako keby nebol odsúdený, nemá táto skutočnosť vplyv na právnu kvalifikáciu skutku, nakoľko účinky osvedčenia nastávajú „ex nunc“ teda od rozhodnutia o osvedčení do budúcnosti a nie „ex tunc“ aj do minulosti. Tak ako správne uviedol prvostupňový súd, moment, kedy nastane fikcia neodsúdenia, je významný na posúdenie, či iný trestný čin páchatela možno posudzovať ako recidívu, alebo nie. Takýto benefit nie je v súlade so zámerom zákonodarcu, ktorým nepochybne je postihnúť páchatela za trestný čin, ktorého závažnosť, aj z hľadiska jeho právnej kvalifikácie, je ustálená v čase, kedy tento trestný čin spáchal, nakoľko výlučne trest uložený podľa takto ustálenej právnej kvalifikácie skutku možno považovať za spravodlivý pre dosiahnutie účelu trestu. Osvedčenie sa páchatela v priebehu trestného konania má pre páchatela výlučne ten benefit, že mu nemôže byť po jeho osvedčení sa premenený uložený trest na trest nepodmienečný. Opačný výklad by znamenal dvojnásobné zvýhodnenie páchatela, ktoré nie je žiadúce. Účinky fikcie neodsúdenia by sa preto mali vzťahovať na konanie obžalovaného od vzniku fikcie do budúcnosti (ex nunc), nie však späť. Uvedený záver potvrdzuje aj tá skutočnosť, že predmetná fikcia nastáva konkrétnym dňom, ktorý je uvedený aj v odpise registra trestov páchatela (právoplatnosť rozhodnutia alebo konkrétny deň zákonnej fikcie) a teda nepôsobí späť.

Rovnako nedôvodná je aj námietka obžalovaného F. k nezaradeniu na výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Prvostupňový súd, aj s prihliadnutím na už vyslovený právny názor odvolacieho súdu, odôvodnil zaradenie obžalovaného na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia z dôvodu, že obžalovaný sa prejednávanej trestnej činnosti dopustil počas plynutia skúšobnej doby predchádzajúceho odsúdenia. Má zato, že je to potrebné za účelom naplnenia účelu trestu, nakoľko obžalovaného od páchania trestnej činnosti neodradilo ani predchádzajúce odsúdenie za drogovú trestnú činnosť, ani hrozba nariadenia výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody. S týmito úvahami prvostupňového súdu sa odvolací súd stotožňuje.

K námietkam obžalovaného B., že súd mu nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, keďže tento nebol súdne trestaný a bol „len“ priestupkovo prejednávaný a že sa jedná o riadne zamestnaného človeka, ktorý sa stará o svoju rodinu a maloleté dieťa, takže mu mal byť ukladaný trest pri dolnej hranici trestnej sadzby, odvolací súd jednak poukazuje na už vyslovený názor v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu. U obžalovaného je kombinácia závažnosti ním páchanej trestnej činnosti a jeho dominantné postavenie vo vzťahu spolupáchateľov trestnej činnosti dôvodom na uloženie trestu, ktorý sa bude viac vzdäť od dolnej hranice trestnej sadzby. Rovnako treba upozorniť, že početnosť porušení zákonných noriem, ktoré vyústili do desiatich priestupkových postihov, je dôvodom, ktorý neumožňuje súdu priznať obžalovanému poľahčujúcu okolnosť vedenia riadneho života. Závažnosť trestnej činnosti je u obžalovaného v prvom rade viazaná nie na „zisk“ z trestnej činnosti, ale na závažnosť následku, t.j. dopad na život a zdravie užívateľov drog. Na druhej strane, ide o ohrozovací trestný čin, a v prípade, že by ho spáchal obžalovaný vo väčšom rozsahu, naplnil by znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty, so psoďnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby 10 rokov.

K námietke obžalovaného B., že v prípade ukladania trestu jeho osobe ide o to, že sa nepodarilo obžalovanému preukázať to, čo tvrdí obžaloba a aj takto to aspoň čiastočne premietnuť do rozsudku, odvolací súd uvádza, že ide o čistú domnienku obhajoby, bez opory v napadnutom rozsudku. Aj v prípade, že sa jedná o obžalovaného, ktorý nebol doposiaľ súdne trestaný, nie je okolnosť doterajšieho „neodsúdenia“ jedinou určujúcou pri ukladaní trestu a najmä pri rozhodnutí o výmere trestu odňatia slobody. Obžalovaný B. bol uznaný vinným, že v žalovanom období mal predávať pervitín obžalovanému D., kokaín prostredníctvom obžalovaného F. obžalovanému D., odovzdať marihuanu obžalovanému F.. V prípade trestnej sadzby tri až desať rokov a ukladaní trestu síce v dolnej polovici trestnej sadzby, ale

nie pri dolnej hranici (čo súd odôvodnil vyššie, v odseku 134 tohto uznesenia), neprichádza do úvahy ukladanie podmieneného trestu odňatia slobody tak, ako to navrhuje obžalovaný v podanom odvolaní. Odvolací súd považuje za dôvodné iba odvolacie námietky obžalovaného C. D., v ktorých žiada zohľadniť prejavenu vôľu obžalovaného urobiť vyhlásenie o vine a to aj pri uznaní právnej kvalifikácie s kvalifikačným momentom „po dlhší čas“ a aj s „organizovanou skupinou“.

137. Odvolací súd pripomína, že okresný súd nemá povinnosť každé vyhlásenie o vine prijať. Rozhodnutie o tom, či také vyhlásenie príjme alebo nie, je plne na úvahe súdu. Ten pri svojom rozhodnutí zohľadňuje nielen predchádzajúce vyjadrenia strán, ale aj okolnosti prípadu, či iné faktory. Odvolací súd sa ale nestotožnil s postupom okresného súdu, keď obžalovanému D. nezohľadnil skutočnosť, že po prednesení obžaloby urobil vyhlásenie o vine v zmysle § 257 ods. 1 Trestného poriadku, a to aj k prípadnej úprave právnej kvalifikácie s použitím kvalifikačných momentov „na viacerých osobách“ a za situácie, kedy bola podaná obžaloba aj s právnou kvalifikáciou so znakom „organizovanej skupiny“. Odvolací súd dospel k záveru, že aj u tohto obžalovaného sú splnené zákonné podmienky pre analogickú aplikáciu ustanovenia § 39 odsek 2 písm. d), odsek 4 Trestného zákona, keďže neprijatie vyhlásenia obžalovaného za takejto situácie, obzvlášť z dôvodu, keď sa prvostupňový súd domnieval, že znak organizovanej skupiny nie je preukázaný, nemôže byť na ujmu obžalovanému. Podľa názoru odvolacieho súdu by nebolo spravodlivé, ak by sa tento prístup obžalovaného nezohľadnil a dostal by výrazne prísnejší trest ako obžalovaný A. B., ktorý akúkoľvek trestnú činnosť vytrvalo popiera, či obžalovaný F., ktorý rovnako ako on urobil vyhlásenie o vine. V prospech obžalovaného súd vyhodnotil tú skutočnosť, že obžalovaný sa čiastočne priznal a svoje konanie oľutoval, kladné hodnotenie z výkonu väzby, a najmä tú skutočnosť, že urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Je síce pravdou (tak ako to uviedol pri predchádzajúcom rozhodovaní odvolací súd), že vzhľadom na skutočnosť, že súd neprijal vyhlásenie obžalovaného, tento mal možnosť uplatňovať svoje procesné práva v plnom rozsahu počas súdneho konania, avšak podľa názoru súdu je potrebné zdôrazniť tú skutočnosť, že tento následok nezapričinil obžalovaný, ale súd tým, že vyhlásenie obžalovaného neprijal. Tým, že obžalovaný urobil vyhlásenie o vine a na všetky otázky odpovedal „áno“, prejavil tým záujem navodiť stav, ktorý by nastal prijatím jeho vyhlásenia, a to stav, kedy sa obžalovaný vzdáva práva na (kompletné) súdne konanie, kedy má záujem neodvolateľne prijať všetky právne účinky uznania viny - neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny a obmedzenie oprávneho prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie pre závažné porušenie práva na obhajobu (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. Tento záujem a konkrétne úkony obžalovaného, ktorý sa nenaplnil bez jeho viny, je potrebné hodnotiť výrazne v prospech obžalovaného.

Z pohľadu odvolacieho súdu je dôležité posúdiť všetky okolnosti prípadu, ktoré môžu mať vplyv na ukladanie výšky trestu odňatia slobody, aby nedošlo k neprimeranému potrestaniu páchatel'a. S poukazom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obžalovanému D.. Keďže boli splnené podmienky uvedené v § 322 ods. 3 Trestného poriadku, rozhodol o výroku o treste a spôsobe jeho výkonu obžalovanému D. sám, pričom mu ukladaný nepodmienečný trest odňatia slobody mimoriadne znížil. Pri určovaní konkrétnej výmery trestu prihliadol podľa § 34 odsek 4 Trestného zákona najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy. Vychádzajúc z týchto kritérií, a najmä z dôvodu uvedeného v odseku 137, uložil odvolací súd obžalovanému D. nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 6 mesiacov. Ako uviedol prvostupňový súd už v rozhodnutí zo dňa 18.6.2021, v tomto prípade bolo pri určení výmery trestu nevyhnutné zohľadniť, že v prípade obžalovaného sa jednalo o osobu, ktorá bola doposiaľ jedenkrát odsúdená, pričom sa na neho hľadí ako keby nebol odsúdený a doposiaľ nevykonávala nepodmienečný trest odňatia slobody. Obžalovaný priznal, že si omamné a psychotropné látky zadovážoval od tretej osoby, ktorú neidentifikoval, avšak s poukazom na skutočnosť, že súd nedospel k záveru, že trestný čin spáchal spolupáchatel'stvom, priznal sa obžalovaný k celej preukázanej trestnej činnosti. Aj s poukazom na kritický postoj obžalovaného k spáchaniu trestnej činnosti a prijatie zodpovednosti za svoje konanie, dospel súd k záveru, že účel trestu u obžalovaného naplní aj trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov, teda pod dolnou hranicou zákonom stanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody. Súd nezistil podmienky na aplikáciu mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o vonkajšiu súdnu diferenciaciu, obžalovaný ako páchatel' obzvlášť závažného zločinu mal byť podľa § 48 odsek 3 písmeno b) Trestného zákona zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Odvolací súd rovnako ako súd prvostupňový dospel k záveru, že so zreteľom na záujem obžalovaného urobiť vyhlásenie o vine, skutočnosť, že obžalovaný

doposiaľ nebol vo výkone nepodmienečného trestu odňatia slobody a prejavenu ľútosť na hlavnom pojednávaní, dospel súd k záveru, že nie je potrebné zaradiť obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia, ale účel trestu a zaručenie nápravy obžalovaného naplní aj zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona.

Na základe vyššie uvedených skutočností následne odvolací súd zamietol odvolanie prokurátora, nakoľko vyhodnotil jeho námietky ako nedôvodné. Prokurátor žiadal uložiť obžalovaným B. a D. vo vyššej výmere ako urobil prvostupňový súd, žiadal zohľadniť okolnosť, že sa obžalovaný B. nepriznal k trestnej činnosti, túto neolutoval, u obžalovaného D. okolnosť, že sa len čiastočne priznal ku skutku, poprel účasť spoluobžalovaného B. a spoluobžalovaného F.. Takýto postoj obžalovaných dal do pomeru k postoj obžalovaného F., ktorá sa už v prípravnom konaní v plnom rozsahu priznal k trestnej činnosti. Odvolací súd v predchádzajúcich odsekoch (134 a 135) objasnil, z akého dôvodu nevyhovela námietke obžalovaného B. uložiť mu nižší, prípadne aj podmienený trest odňatia slobody a zároveň aj objasnil, prečo považuje uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody v dolnej polovici zákonom ustanovenej trestnej sadzby prvostupňovým súdom za správne a spravodlivé. Na tomto mieste treba navyše upozorniť, že obžalovaný B. doposiaľ nebol súdne trestaný, preto nie je namieste ukladať trestu v hornej polovici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. U obžalovaného D. rovnako v predchádzajúcich odsekoch (136 -138) uviedol, prečo vyhovela námietke obžalovaného a ukladal trest mimoriadne znížený pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Z vyššie uvedených dôvodov dospel rozhodol odvolací súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.